
LETO XXIII.

DECEMBER

1974

MELB

MISLI

(Thoughts)

MESEČNIK ZA VERSKO
IN KULTURNO ŽIVLJENJE
SLOVENCEV
V AVSTRALIJU

USTANOVLJEN LETA 1952

Izdajajo slovenski frančiškani

Urejuje in upravlja
Fr. Basil A. Valentine, O.F.M.
19 A'Beckett Street, KEW,
Victoria, 3101. Tel.: 86 7787

Naslov: MISLI
P.O. Box 197, Kew, Vic., 3101

Letna naročnina \$4.00
(izven Avstralije \$5.00)
se plačuje vnaprej

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpis
uredništvo ne sprejema

Tiska: Polyprint Pty. Ltd.,
7a Railway Place, Richmond,
Victoria, 3121

KOGAR ZANIMAJO DOKUMENTARNE KNJIGE
za razumevanje najtežjih let slovenskega naroda
(1941—1945), lahko pri MISLIH naroči sledeče knjige:

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NABO KRVJO (iz-
java prič o teharskih dogodkih 1945) — Cena 50 cen-
tov.

PRAVI OBRAZ OSVOBODILNE FRONTE (II. in
III. del) — Zbral Miha Marijan Vir, Argentina — Ce-
na vsake knjige \$1.50

ODPRTI GROBOVI (II., III. in IV. knjiga doku-
mentov) — Zbral Franc Ižanec, Argentina — Cena
vsake knjige \$2.—

BELA KNJIGA (izdana v ZDA) prikazuje razvoj
1941—1945 ter vsebuje 10.000 imen v tem obdobju
pobitih Slovencev ter vrtnjencev iz Vetrinja. Cena \$5.—

Danes je vse to že zgodovina in jo je vredno iz vseh
virov trezno prebrati in presojati, četudi domovina
te prilike ne daje niti študentom. Za nekoga, ki je
študiral doma in ga snov zanima, knjige nudijo lepo
priliko spoznati dobo tudi z druge strani.

VSEBINA:

Klic božiča — stran 337

Pokvarjene orgle (zgodba najlepše božične pesmi) — P. Bazilij — stran 339

Nekaj zgodovinskih pripomb k zgodbi — stran 341

Družina po božji volji — P. Martin Vidovič — stran 342

Ob dvajsetletnici SDM — P. Bazilij — stran 344

Svetonočno romanje (pesem) — Ljubka Šorli — stran 346

Otroci božiča — Jože Kapušin — stran 347

Izpod Triglava — stran 348

P. Bazilij tipka — stran 350

V času obiskanja (Mesto odrešenja) — stran 352

Vihar v kozarcu (O aferi okoli DRUŽINE in OGNJIŠČA) — stran 354

V Sydneyu bomo taborili! — Jože in Danica Petrič — stran 355

Boj inflaciji — Pepe Metulj — stran 356

Pamet se je odprla (povest-nadaljevanje) — P. Bernard — stran 357

Slovenski emblem smo dobili — stran 357

Naše nabirke — stran 359

Izpod sydneyjskih stolpov — P. Valerijan — stran 360

Z vseh vetrov — stran 362

Kotiček naših malih — stran 364

Križem avstralske Slovenije — stran 365

NAROCI IN BERI!

PAPEŽ JANEZ DOBRI (življenjepisa) — cena 75 c.

MATI MLADIH CERKVA (Franc Svoljšak) — cena
50 centov.

DEKLE Z BISERI (Zgodovinski roman napisal
Henry Rider Haggard) — cena dva dolarja.

LUJDE POD BIČEM (Odlična trilogija izpod pe-
resa KARLA MAUSERJA iz življenja v Sloveniji med
in po vojni) — Cena vseh treh delov je s poštnino
vred \$7.—

PASTIRJEV GLAS V TUJINI (I. del) — Zbirka
pisem, govorov, pridig, duhovnih misli in člankov po-
kojnega škofa dr. G. Rožmana zdomcem. — Cena \$2.50

MOJA RAST (spomini Ivana Dolenc). Odlična
knjiga, vredna branja. Cena vezani knjigi \$3.50, bro-
širani \$2.50.

JANEZ GNIDOVEC (življenjepisa našega svetniškega
škofa je napisal dr. Alojz Gerzinič). Preko 200 strani.
Cena vezani knjigi \$3.00.

LUJDE IZ OLŠNICE (zbirka novel iz Prekmurja
v dobi okupacije, napisal Frank Bukvič). Cena vezani
izdaji \$3.50, broširani \$2.50.

Priporočamo tudi angleško knjigo (žepna izdaja)
SHEPHERD OF THE WILDERNESS. Življenjepisa
povest o Frideriku Baragu je napisal Amerikanec
Bernard J. Lambert. Bila bi lep dar vsakemu avstral-
skemu prijatelju. Cena en dolar.

Klic božiča

PRED SEBOJ imam pismo slovenskega dekleta. Pisala mi ga je že pred vojsko iz Južne Amerike, tamkaj izpod ekvatorja, kjer je o božiču največja vročina. Popisuje svojo sveto noč v tujini. Dva delavca in ona se dogovorijo, da zbeže iz vele mesta za sveti večer v pragozd. Pod stoletnim drevesom se utabore. Na deblo pripno jaslice, revne jaslice, skromno, majčkeno podobico. Pod drevesom zakurijo ogenj, k jaslicam prižgo dve rdeči svečki. Nato stopijo vsi pod drevo, odkrijejo se in zapoje: Sveta noč, blažena noč!... Samo prvo kitico, dalje ne morejo. Vsem teko solze po licih, vsi so v duhu doma, na slovenski zemlji, v rodni hiši. Delo, trud in hrup vele mesta jih omamlja, da ne utegnejo misliti na dom. Ta noč, ta samota, daleč od milijonskega mesta, jih pokliče v domovino. Kaj vse bujno cvetje in zelenje pragozda! Kaj vsa opojna lepota — vse nič, vse sama bolečina. Kje je naša polnočnica, kje naš sneg, naše zvezde, naše planine, naše snežene gazi in plamenice, gredoč s hribov proti cerkvi! — Razjokajo se, solze si otarejo — in spet pojo, pojo, dokler svečke ne dogorijo. Nato posedejo. Škatla konzerve jim je čaša za vodo, ki si jo zajamejo iz studenca, kos kruha in slanina božični obed. Poskušajo se šaliti. Ne gre...

"Oj, naše jaslice," zavzdihne prva dekle.

"Oj, naša polnočnica," doda drugi.

"Oj, tiste naše kolone," toži tretji.

Tako pismo slovenskega dekleta. Sveta noč, blažena noč, v zibki si nam bila dodeljena, z nami hodiš, duši te naše trdo življenje, a spet in spet zagoriš v duši kot večna skrivnost, kot goreča ljubezen iz onostranstva — za vse, za vse brez izjeme: za vse verne in maloverne, za vse trudne in obupane, za otroka in za starčka, za mater in za očeta...

Sveta noč, blažena noč!

Pokojni FRANC SALEŠKI FINŽGAR je zapisal gornjo zgodbo. Iz pisma izseljenke jo je vzel in ganila ga je, ker je bila doživeta. Marsikaj pove v nekaj preprostih stavkih.

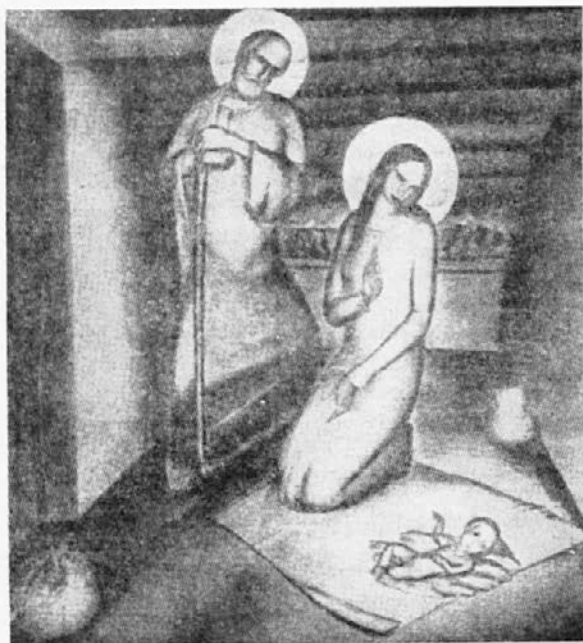
Od takrat je še dosti naših ljudi odšlo v tuji svet: tisoči deklet kot ta, ki je Finžgarju pisala iz Argentine, tisoči fantov kot onadva v njeni božični zgodbi. Kot sveta Družina so si izbrali "beg v Egipt": preko meje domače zemlje v negotovo bodočnost, po evropskih kampih so sanjali o "Betlehemu", preko morij so jih sprejemale tuje zemlje: Severna Amerika, Južna Amerika, Avstralija... Res niso dobili povsod vročega božiča — mi v Avstraliji smo ga. Pa to ni važno. Dejstvo je, da smo vsi, prav vsi ponesli s seboj domače božične spomine. Če kdaj, nam o božiču oživi v mislih domača hiša in vse tisto, kar ji je za božične praznike prineslo blagoslova in miru. Če kdaj, za božič globlje čutimo razdalje, ki nas ločijo

od domačih. Danes morda ne več tako, ko je možnost obiska, pred leti, ko je še pismo težko priromalo brez skrbi o usodnih posledicah, je bilo drugače. Spominjam se, ko smo se pred leti po maši zbrali v dvoranici ob cerkvi ter se je oglasila slovenska božična plošča — ena redkih ali pa celo morda edina v Avstraliji — so naši ljudje sedeli kot zamaknjeni. Uživali smo brezmejno pri zaprtem odru, z revnim gramofonom sredi dvorane. In ko je bilo božičnih melodij konec, še ni hotelo biti konca solza. Tudi mladim, fantom zrelih let, ne le starejšim rojakom so polzele po licu. Samo božični spomin in božično

hrepenenje sta mogla tako ganiti. Danes smo razvajeni in bi taka "predstava" niti več ne vžgala. Ali pa smo otrdili za vse lepo in plemenito, ki prav božično skrivnost tako napolnjuje, da je kot nikdar izpeta pesem miru in ljubezni...

Božič je praznik srca. Težko se ubraniš njegovemu ključu v hlevček pred jaslmi. Vsaj enkrat na leto bodimo vosek v rokah božjega Deteta, da nas zgnete po svoje! Pa naj bomo kjer koli po svetu, pa imejmo snžen ali vroč božič — lepo je vedeti, da je bil nekoč Nekdo rojen za naše slabosti, rojen za smrt in vstajenje...

Tone Kralj: Božje rojstvo

RESNIČNEGA
BOŽIČNEGA MIRU,
KI NAJ OSTANE
Z VAMI
SKOZI VSE LETO —
ŽELITA
VSEM ŠTEVILNIM
DOBROTNIKOM,
SODELAVCEM,
NAROČNIKOM
IN BRALCEM —
UREDNIŠTVO
IN UPRAVA MISLI

Naj Vam božični prazniki prinesejo obilo božjih milosti, blagoslov Večnega naj Vas spremlja vse leto! To Vam žele v topli zahvali za vso Vašo pomoč verskim središčem in našemu delu

SLOVENSKI DUHOVNICI IN SESTRE

Le malo časa nas loči od postavljanja jaslí, petja slave Bogu na višavah, stiskanja rok z izrekanjem voščil... Vendar: že priprava na vse to, že misel, kako se bomo pripravili na božično noč, da bi čim bolj dojel njeno skrivnost, ustvarja v nas samih in okrog nas predbožično razpoloženje. V tem duhu ne pogrešamo belih snežink, zelenih smrek ter razsvetljenih izložb z vabljivimi prazničnimi darovi.

Obiski, ki nas čakajo po naseljih v tem predbožičnem času, bodo imeli poslanstvo, da bi Kristusov glas zaslišalo čim večje število teh, ki jim je svetloba svete noči še neznana.

V zavesti, da nam misijonarjem to poslanstvo omogočate Vi, dragi avstralski prijatelji in dobrotniki našega misijona — s svojo molitvijo, osebnimi žrtvami ter darovi v prid črnim bratom in sestram — Vam vsem želiva polnost svetonočne miline, v novem letu pa krepko zdravje ter vztrajnost v dobrem.

Hvaležna p. HUGO in p. EVGEN, Togo, Afrika.

Pokvarjene orgle

ZGODBA
NAJLEPŠE
BOŽIČNE
PESMI

P. BAZILIJ

BILO JE LETA 1818 v avstrijski vasi Oberndorf. Kaplan Jožef Mohr, komaj šestindvajsetletni duhovnik, je stal ob oknu svoje sobice in gledal na zasneženo pokrajino. Tirolske vasice so vajene snega, pa vendar se mu je zdelo, da ga je kar preveč padlo za božič. Hišice so komaj kukale iz bele odeje in še je medlo.

"No, da bi ljudje ne prišli v cerkev, tega se ravno ne bojim. Tirolca ne boš obdržal doma, najmanj na sveti večer", je govoril sam s seboj. "In bel božič je tako lep . . ."

Mohr je bil nežna duša in se je rad ukvarjal s pisanjem pesmic. Ljubil je naravo, planine in ljubke vasice pod njimi. K srcu so mu prirastli tudi ti ljudje s svojo globoko vero in nepokvarjenim značajem. Robati na zunaj, mehki v duši. Zamislil se je, kakšno doživetje bo zopet zanj in njegove ovčice, ko bodo pri polnočnici zadonele orgle in bo vsa cerkev zapela novorojenemu Detetu v čast. Da, tirolski božič moraš doživeti, opisati se ga ne da! . . .

Iz cerkve je po zasneženi poti prihajal farni organist Gruber. Drselo mu je, a hitel je, kakor bi se mu res bogsigavedi kako mudilo. Naravnost proti njegovemu stanovanju jo je mahal, si otrešal sneg s težkih čevljev in planil v sobo gospoda kaplana.

V eni sapi je povedal: "Gospod, orgle so pokvarjene! Niti glasu ne dajo od sebe! . . . Skoraj mu je šlo na jok.

"Kaj?" je planil pokonci Mohr. "Pa ravno danes, na dan pred svetim večerom? In v tem vrenju, ko ni mogoče nikogar dobiti iz mesta, da bi jih popravil . . ."

Saj ni mogel verjeti. Ogrnil si je suknjo, nato sta skupaj stekla v cerkev. Stopnice na kor sta preskakovala po tri naenkrat in šele pri orglah sta se ustavila. Organist je odrinil fantiča, ki ga je še čakal pri mehu, in sam pritisnil z vso svojo težo na lesen ročaj. Mohrovi prsti pa so zaman božali koščene tipke. Še skromen pisk ni prišel iz starodavnih orgel, ki so že toliko svetih noči pele novorojenemu božjemu Sinu . . .

Odpirla sta orgelsko omaro in se zazrla v notranjost: gozd velikih in malih piščali, mreža cevčic in cevčic — a kje se boš spoznal med njimi, če nisi v tem delu doma? Zaprla sta vratca z grenkim občutkom in se v nemoči zazrla drug v drugega.

V tem trenutku so se podrli vsi lepi načrti, ki sta jih kaplan in organist kovala že mesec dni. Brez orgel je bilo vse zaman. Niti ene pesmi svojega božičnega sporeda ne moreta podati brez spremljave.

Dolgo sta tiho sedela na koru. Končno je duhovnik zaključil: "Nobene rešitve ne vidim, razen ene. Ti igraš kitaro. Zakaj bi ne poskusil z njo, saj je prav tako ustvarjena v slavo božjo, kot so mogočne orgle. Bomo pa enkrat sveto noč doživljali v tišini betlehemskega hlevca, brez glasov mogočnih orgelskih piščali".

Gruber mu ni verjel. Kitara v cerkvi? In še pri polnočnici? Nemogoče, saj tudi s spremljavo kitare pesmi božičnega sporeda ne bodo prišle do veljave.

"Vsekakor računaj na kitaro, v tem je edina rešitev!" je še enkrat pribil kaplan. "Poskusil bom sestaviti novo božično pesem, ki ne bo pogrešala orgelskih glasov, ti pa jo boš zvil v lahne melodije", je zaključil.

Če gospod kaplan pravijo, bo menda že držalo. Mladi organist Gruber se je vdal in zapustila sta božji hram.

Še isti večer je moral Mohr daleč iz vasi s sveto popotnico. Župnik je bil prestar, da bi šel sam s sneženi metež. Pobožna ženica se je poslavljala s tega sveta, klicali so duhovnika. Pot je bila huda, sneg je kar neslo in nekajkrat se je kaplan komaj ujel, da se ni z Najsvetejšim na prsih za-

kotalil po bregu. Vendar danes ni mislil na pot pod seboj, nista ga motila vihar in mraz. O Kristusu je razmišljal, katerega je pritiskal k sebi in mu šepetal besede ljubezni, ki mu jih je narekovalo srce.

"Jezušček, ki se boš za nas jutri opolnoči znova rodil, kako reven si bil tisto prvo božično noč! Ves Betlehem je spal, ko te je Marija povijala v skromnem hlevcu in položila v navadne jasl. Da, bila je tiha, skrivnostna noč . . . Le nežni angelski spevi so oznanjali mir, blaženi mir vsemu svetu . . . O, čudovita noč miru, ki si ga naša srca tako žele . . ."

Obstal je za trenutek. Kaj niso prav te misli o tihoti in miru najlepše za novo pesem, ki jo mora še danes končati? Da, "Slava Bogi na višavah" ni le pesem veličastva, je tudi tiha pesem človeških src, ki hrepene po Knezu miru. Pravi božič ni le zunanja slovesnost. Je praznik naših duš, tiha skrivnost, katero čutiš v sebi in je skoraj ne znaš povedati nikomur. Kvečjemu v skromne besede in tiho melodijo zlita bi komaj rahlo nakazala, kaj se dogaja v srcu na sveti večer. —

Ko se je kaplan vrnil od obiska bolnice, je skoraj pozabil odložiti suknjo. Sedel je k mizi, vzel v roke gosje pero in ga pomočil v črnilo. Nato je zapisal naslov: "Tiha noč, blažena noč . . ."

Naša najlepša in danes po vsej zemlji znana pesem svete noči se je rodila.

Potem se je kaplan Mohr odpravil na vas. Or-

ganist je imel še luč. Prepisoval je note, ko mu je kaplan položil na mizo svojo novo pesem. Gruberjev pogled je božal nežne verze. Nato je fant segel po kitari in poskušal prve akorde. Sproti je pisal note, le malokatero je prečrtal in jo zamenjal z novo. Oči je zapiral in misli so tudi njemu hitele tja v betlehemski hlevček, kjer je bil rojen Otroek, ki je prinesel mir. Obdajali so ga isti občutki, kakor pesnika na poti k umirajoči ženi.

"To je izliv srca, prečastiti! Še nikdar mi niso melodije tako svobodno prihajale iz duše . . . Vesel sem, da so se potrle orgle . . ."

"Franc!" mu je to zadnjo opazko dobrodušno poočital Mohr in mu pritisnil svojo dlan na usta. V srcu pa mu je skoraj dal prav.

Kmalu sta skupno prvič zapela novo božično pesem. A zdelo se jima je, da je že stara. Stoletja, kakor božična skrivnost sama. Da, tako so pela srca vernih vse čase po prvi sveti noči, le nikogar ni bilo, ki bi to pesem ljubezni zli v verze in ji dal melodijo. Obema so se svetile solze v očeh, ko so utihnili akordi in sta se objela kot brata. Zanju se je sveti večer že začel . . .

*

Ko so svetonočni zvonovi slovesno vabili k polnočnici in so zbrani župljani že blaženo zrl v izrezljane figure jaslic ter okrašeni oltar, je vsa cerkev zaman pričakovala, kdaj se bodo oglasile orgle. Piščali so to noč molčale. Praznično tišino je pretrgal šele zvok kitarinih strun. Ko pa je farni župnik pristopil k oltarju, sta se ob sprem-

ljavi kitare oglasila le ubrana glasova Gruberja in Mohra.

*"Sveta noč, blažena noč,
vse že spi, je polnoč . . ."*

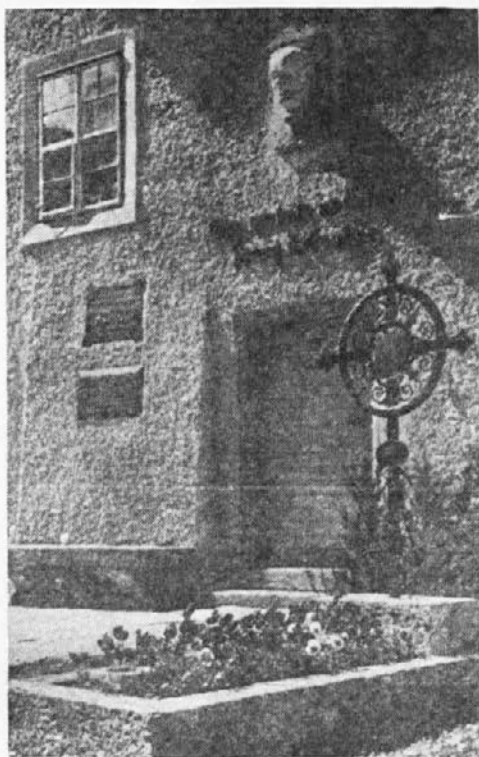
Nihče ni zakašljaj, še glava se ni zganila. Vse je zajela neslutena skrivnost. Prav kakor sta jo čutila prejšnji dan kaplan in organist. In ko bi morala moža zapeti zadnjo vrstico v drugič, se je oglasila z njima že vsa cerkev: ". . . Spavaj Dete sladko! . . ."

Na orgle ni mislil nihče več. Tiha sveta noč je objela vaško cerkvico, kjer se je na oltarju pravkar znova rodilo božje Detece. Za nas in naš mir. Mir, ki ga svet ne more dati, a po katerem hrepeni sleherni človek. Svetonočna pesem priča o njem. Rodilo jo je srce in dana je srcem, zato osvaja vse, ki imajo dobro voljo. Tudi mene in tebe, prijatelj? Bog daj! . . .

Nekaj zgodovinskih pripomb. Gornja črtica podaja resnično zgodbo: pesem "Stille Nacht" (dobesedni prevod bi se moral v slovenščini glasiti "Tiha noč") je nastala leta 1818 v avstrijski vasi Oberndorf, ki leži nekako 25 milj severno od Salzburga. Pesnik Jožef Mohr, tedanji oberndorfski kaplan, je bil rojen dne 11. decembra 1792 v Salzburgu in je umrl dne 4. decembra 1848 kot vikar v Wagrainu v Pončavski dolini. Organist France Gruber pa je bil rojen dne 25. novembra 1787 kot tretji sin vredne tkalske družine v Hochburgu blizu Burghirchena v Gornji Avstriji. Ker mu je oče branil v šole, se je kot otrok sem skrivaj posvečal glasbi, za katero je kazal posebne talente. Vso srenjo je presenetil ob organistovi nenadni bolezni, ko je kot dvanajstletni deček sam sedel za orgle in na pamet igral celo slovesno mašo. To mu je odprlo pot v glasbeno šolo in končno v službo organista. Umrl je kot voditelj kora v Halleinu leta 1863.

Zanimivo je, da dolga leta avtorja svetonočne pesmi svetu nista bila znana, dasi se je njuna pesem kaj hitro razširila po tirolskih dolinah. Gruber jo je namreč zaigral orgelskemu mojstru Karlu Mauracherju, ki je nekaj dni po tistem božiču 1818 prišel popraviti oberndorfske orgle. Možja je tako prevzela, da jo je odslej igral povsod, kjer je po Avstriji popravljaj orgle. Nehote jo je presajal iz fare na faro. Pevska skupina Strasserjevih sester iz Zillertala pa jo je zanesla s svojim gostovanjem po Nemčiji tudi izven avstrijskih meja. Znana je bila kot "Tirolska pesem" in je bila pod tem imenom leta 1842 tudi prvič tiskana.

Leta 1854 pa se je za izvor svetonočne pesmi začel

Hallein, Avstrija: V tej hiši je umrl in v grobu pred njo je pokopan Franc Gruber, ki je ustvaril nesmrtno melodije najlepše svetonočne pesmi.

zanimati ravnatelj dvornega kora v Berlinu. Pisal je opatu benediktinske opatije Sv. Peter v Salzburgu in ga vprašal, če je avtor "Svete noči" res Mihael Haydn, mlajši brat velikega skladatelja Jožefa Haydna. Tudi Mihael je bil glasbenik in s salzburškimi benediktinci v dobrem prijateljstvu, saj je bil celo pokopan v njihovi samostanski cerkvi. Pismo govori o različnih mnenjih glede avtorstva svetonočne pesmi. Nekateri so jo pripisovali celo slavnemu Beethovnu, toda večina je le slutila njen začetek nekje v Tirolah ali na Štajerskem.

Opat Sv. Petra je poznal njeno zgodbo, saj je bil Gruberjev najmlajši sin eden izmed pevčkov njegove opatije. Tako mu ni bilo pretežavno poskrbeti za zgodovinske dokaze, kdo sta avtorja pesmi, kje je kraj njenega rojstva, kdaj in kako se je rodila. Mohr je bil tedaj že mrtev, Gruber pa je še doživel priznanje vsega sveta za svoje tiho delo, ki mu ga je narekovalo verno srce. Njegovo ime so uvrstili med imena največjih mojstrov na glasbenem polju. Danes ni dežele, kjer se ne bi o božičnih dneh oglasila tudi pesem "Sveta noč, blažena noč . . ."

Družina po božji volji

P. MARTIN VIDOVIČ

NEKEGA DNE je k Jezusu prišel mladenič z vprašanjem: "Kaj naj storim, da pridem v večno življenje?" Jezusov odgovor je bil kratek in jasen: "Če hočeš priti v življenje, spojinj zapovedi!" (Prim. Mt. 19, 16-17).

Ta božji odgovor velja za vse ljudi. Tudi za nas. Toda prav mi si radi postavljamo vprašanje, ali je danes v "modernem" času sploh mogoče izpolnjevati zapovedi? In vedno znova si izmišljujemo izgovore o spremenjenih življenjskih prilikah, o drugačnih časih in novih pogojih. Seveda ti izgovori niso prav nič v skladu z Jezusovo izjavo kristjanom vseh časov: "Moj jarem je sladak in moje breme je lahko..." (Mt 11, 30).

Res je, zapovedi so breme: bile so v Kristusovem času in so tudi danes. Toda oče otroku ne bo naložil pretežkega bremena. Še to, kar mu naloži, navadno pomaga tudi sam nositi. Pa naj drugače ravna naš nebeški Oče?

Del naših dolžnosti, ki so istočasno pomoč in opora na našem romanju skozi življenje, se nanaša na Boga, ostale na bližnjega, v katerem moramo gledati božjo podobo. Pod vidikom življenja v družini si oglejmo prve! Praksa uči, da po teh, če se jih resno zavedamo, vršimo tudi druge.

Družina naj bo skupnost v ljubezni. Ta ljubezen pri vernih ni in ne sme biti zgolj naravno nagnjenje, temveč krepost, ki dobi pravo obliko v dejanjih. Tako uči Jezus, ko pravi: "Ne vsak kdor mi pravi 'Gospod, Gospod' pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spojinjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih..." (Mt 7, 21).

MOLITEV

Ni se treba bati, da bi iz vas rad naredil neke pobožnjake. Je pa namen teh mojih vrstic, da bi vsi postali **pravilno pobožni**. Razlaga teh besed bi se glasila: **da bi živeli po božji volji**. K temu pa bo v naših družinah v obilni meri prispevala prav molitev. Ne smela bi biti nekak privilegij posameznikov, izbranih duš, ampak sladka dolžnost slehernega vernika, ki hoče biti kristjan. Če pritrdimo Jezusovemu nauku, da je Bog nebeški Oče nas vseh in mi njegovi otroci,

iz tega izvira naša otroška dolžnost, da se z njim tudi od časa do časa pogovorimo Molitev pa ni prav nič drugega, kakor preprost pogovor z Bogom. A pri tem se ni treba prav nič bati, da pričakujem od Vas dolge dnevne molitve, kopice očenašev...

Ivan Cankar nam iz svojih dijaških let pripoveduje, kako je nekoč obiskal rojstno hišo. Imel je zelo dobro mater, ki ji je v svojih spisih postavil zares čudovit spomenik. Zvečer tega dne ga je mati nemo opazovala. Videl je njej pogled, bral njeno tiho željo v vprašujočih očeh: čakala je, ali bo zmolil večerno molitev. Pa je ni. Ranil je njeno materinsko srce, toda molče je sprejela sinov udarec. Šele drugo jutro mu je z materinsko ljubeznijo izrekla rahel očitke: "Sinoči nisi molil. Utrujen si bil, vem! Toda tako utrujen gotovo nisi bil, da roka ne bi dosegla čela..."

Zgodba ima za nas tale nauk: Človek velikokrat nima časa ali ga pa noče najti, včasih pa res ni sposoben za daljše molitve. Toda ob vsem tempu življenja in prezaposlenosti le ne smemo pozabiti na Boga, če hočemo božjega blagoslova svoji družini. Naučene molitve so nam morda dolgočasne in se nam zde šablonske, nekatere celo smešne in otročje, saj so bile pač sestavljene za otroke in kot otroci smo se jih navadili. Zato pa poznamo tudi drug način molitve, ki iskreno pride iz odraslega srca in ne vzame dosti časa. Na primer:

Bog, ohrani nam bolno mamo ter ji vrni zdravje! Še jo potrebujemo, četudi smo odrasli...

Daj Bog, da bo ata zopet začel delati in bo v družini vse prav!

Daj, da bi se otroci pridno učili!

Hvala, da si me uslišal!

Pa če hočete, celo: Daj mi srečo pri loteriji! — Če bo Bog videl, da nam bo res v duhovno korist, nas bo lahko uslišal.

Vse to so načini kratke molitve, ki navadno pristrčno in iskreno pove naše stiske, obenem pa dokazuje, da imamo v srcu še vero in zaupanje. Dokazuje, da svojo družinsko srečo gradimo na veri vanj, ki skrbi za nas na res Očetovski način.

ZAKRAMENT SPRAVE

Kot posebna sredstva milosti, ki so nam za krščansko življenje potrebna, je Jezus postavil zakramente.

Težko je govoriti o tem, da je prejemanje zakramentov krščanska dolžnost. Saj bi nam moralo prav to pomeniti največjo srečo, privilegij kristjana.

Naše pojmovanje spovedi je menda še vedno v tem, da šablonsko ali sramežljivo povemo grehe, jih kolikor se da olupšamo, nato pa pričakujemo obsodbe, ki bo prišla izza rešetke v spovednici. Prav zato tudi naziv **spoved** ali **pokora**. Bolj se približa namenu tega zakramenta ime nekaterih modernih teologov: **ZAKRAMENT SPRAVE**. To preimenovanje značaju zakramenta gotovo bolj odgovarja in odgovarja obenem tudi Jezusovemu nauku o božjem usmiljenju in odpustanju. Najlepše ga je izrazil v priliki o izgub-

ljenem sinu. Seveda, tudi ta božji nauk moramo sprejeti v luči vere. Po njem je največja nesreča za človeka greh. Smrtni greh pomeni duhovno smrt. Če smo prej tempelj Svetega Duha, potem ta greh iz templja v nas naredi razvalino, ki jo more popraviti samo kesanje. Tudi izgubljeni sin v Jezusovi zgodbi bi ne prejel odpuščanja, če bi se ne vrnil k Očetu in ga v spoznanju krivde iz srca ne prosil odpuščanja...

Neki časopis je prinesel članek o južnoameriškem škofu, ki je izrazil svoje misli o današnjem tehničnem napredku. Škof trdi, da ne vidi pravega napredka tehnike v tem, da danes človek z eno samo atomsko bombo lahko cvetoče mesto spremeni v puščavo. Zanj bi bil pravi napredek, če bi s podobnim posegom moderna doba lahko puščavo spremenila v cvetočo oazo... In dopisnik se ob koncu članka ponorčuje: Morda pa kaj takega zmorejo oznanjevalci katoliške Cerkve?

Če vprašanje resno premislimo, nanj lahko damo odgovor. Glasi se: DA! Z oblastjo, ki jo prejme duhovnik, da more v božjem imenu odpuščati grehe, on dejansko dušno puščavo spreminja v oazo, ruševine v čudovito božje bivališče. To je moč zakramenta sprave, ki se ga nekateri tako nespametno bojijo.

Zakrament sprave prinaša tudi nove milosti, ki nam pomagajo krščansko živeti. Posreduje pa tudi notranji mir, ki ga svet ne more dati, pa ga prav družina tako zelo potrebuje. Tudi moderna družina dvajsetega stoletja.

Spoved nam torej ni in ne sme biti neznosno breme, ampak božji dar, ki vrača življenje, prinaša nadnaravno pomoč, dušni mir, tolažbo, spodbudo, pouk in resnično veselje. Kaj ni to lepa oaza, ki lahko nadomesti razvalino?

OBHAJILO

To je pa drugi zakrament, ki nam je za krščansko življenje neobhodno potreben. To je duhovna hrana, ki nam jo je Jezus dal pri zadnji večerji. "Vzemite, jejte!..." (Mt 26, 26) Prav kruh in vino je izbral, ki tako lepo predstavlja našo vsakdanjo hrano.

Jezus torej ni ostal med nami, da bi samo prebival v tabernakljih, pa čeprav bi bili iz najplemenitejše tvarine. Lepše bivališče kakor vsak zlat ciborij je zanj človekova duša.

Žal v praksi tudi glede svetega obhajila še vedno živimo pod vplivi napačnih pojmovanj. Še vedno lahko tožimo, da so med nami še živi ostanki mrzlega janzenizma: neživiljske, trde in toge smeri, ki v človeku ni videla nič drugega kakor pokvarjeno meso, nevredno tesnejše zveze z Bogom. Posledice janzenizma se še danes opažajo pri starejših ljudeh in njihovem naziranju. Ena posledic je med nami znana navada letne spovedi in obhajila. Kakor da bi zares samo za veliko noč potrebovali božjo milost. Če pa se že kdo odloči za pogostejše prejetje zakramentov, se pa drži pravila: spoved — obhajilo, potem pa za

nekaj časa konec. Kaj ni škoda puščati vmes te nerodovite dobe brez obhajila, če ti vest ne očita nič posebnega? Kaj te ne bi ravno pogosto obhajilo duhovno bogatilo in varovalo greha? Kako lepo je videti celo družino: očeta, mater in otroke, ko skupno pridejo k maši in skupno pristopijo k obhajilni mizi! V takih družinah ni preprirov: v njih je doma potrpljenje, razumevanje in ljubezen.

Po učinku je janzenizmu zelo podobna malomarnost, čeprav temelji na popolnoma nasprotnih ugotovitvah. Sem spadajo ljudje, ki "nimajo greha, ki niso nikogar ubili, nič ukradli in nikomur požgali hiše..." Obenem pa slepi za sto dnevnih prekrškov božjih zapovedi. Na žalost imamo takih "pravičnih" med nami kar precej. Žal mi je zanje: ker "nimajo greha", jim Gospod nima kaj odpustiti. Za odpuščanje se zahteva priznanje in kesanje. Ker ne prihajajo k obhajilu, bi človek sklepal, da se v srcu le nimajo za take svetnike.

Tretja vrsta ljudi pa ima premalo spoštovanja do Najsvetejšega. Zaradi okoliščin (verske sredine, pritiska s strani domačih, splošne prakse brez globljih misli...) pristopajo k obhajilu. Vse jim je "v tri dni", bi rekli po domače. Zanje je prejem zakramenta le formalnost brez duha. Obhajila prejemajo nevredno, zato naravno tudi ni sadu duhovnega napredka.

Če hočemo biti kristjani, kot si jih Cerkev želi, se moramo držati naslednjih navodil:

Če se ne zavedamo smrtnega greha, pojdemo mirno k obhajilu.

Če nas res teži velik greh, pa čim prej opravimo dobro spoved, da lahko prihajamo k obhajilu.

Če se nam zdi, da obhajila nismo vredni, naj to misel prepodi druga, da smo ga potrebni.

Če pa kdo misli, da milosti zakramentov ne potrebuje, potem naj se pridruži farizeju v evangelijski zgodbi, se postavi v sredo cerkve ter pred vsemi verniki reče: Hvala ti, Gospod, da nisem kakor vsi ti drugi ljudje!...

Nikdar ne pozabimo, da s prejetjem zakramentov veliko koristimo tudi drugim in vsej Cerkvi, katere člani smo. Kako Cerkev ravno danes potrebuje dobrih krščanskih družin, ki živijo iz vere! Koliko pomeni že vsak dober zgled, ki pritegne še druge po isti poti vršitve božje volje! Ko k temu dodaš še srečo v družini, je pot praktičnega kristjana res vredna, da začneš premišljeno hoditi po njej. Vsaj poskusi, ne bo ti žal! Božič je tako lepa prilika, da ob mislih na sveto Družino tudi sam poglobiš duhovno življenje lastne družine.

Ob 20-letnici S.D.M.

K sliki: Takole smo se
dostikrat postavili v
dvajsetih letih društva

DVAJSET LET ni kratka doba, četudi hitro mine in ob pogledu nazaj nehote vzklikneš: "Le kam so šla ta leta!..." Gledaš začetne brazde in primerjaš žetev dveh desetletij — pa misliš tudi na žetev, ki je ni, pa bi lahko bila. Presojaš napake, ki so nujno združene s slehernim delom — napak ni samo tam, kjer ni ničesar storjenega! — in spomin ti obnavlja sto in sto dogodkov: veselih in žalostnih, prijetnih in neprijetnih, sladkih in grenkih... Nehote se sprašuješ, kaj te je sploh ves čas gnalo, da si delal za skupnost. Odgovor ni težak: kar dobra mera idealizma je morala biti, sicer bi že zdavnaj vsemu skupaj pokazal hrbet, kot so storili v teku let mnogi. Galerija obrazov, ki si jih srečaval pri skupnem delu, gre pri teh spominih mimo tebe. Nekatere še srečuješ, drugi so se izgubili in še ime težko priklješ k spominom. Nekatere pa je v tej dobi pokrila gruda in lepo je misliti na vse, kar te je vezalo in te še veže z njimi.

Eno je gotovo: že dejstvo, da je minilo polnih dvajset let in proslavljamo jubilej, je nekaj vredno. Priča o vztrajnosti, o požrtvovalnosti, o tem, da nekaj še stoji po dveh desetletjih, pa bi lahko že zdavnaj žalostno propadlo.

Te misli me objemajo ob dvajsetletnici SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE, ki jo ta naša organizacija slavi v tem mesecu. Kako se je začelo? Po takratnih poročilih je pokojni p. Rudolf ob priliki obiska melbournskih Slovencev sestavil prireditveni odbor, ki je v prid MISLIM (v začetku leta so iz razmnoževanega postale tiskan mesečnik in bile finančno na kaj slabih nogah) sredi avgusta 1954 priredil v Melbournu prvo slovensko zabavo. Ta odbor se je nekako čisto naravno prelevil v pripravljalno skupino za lastno organizacijo. Po nekaj sestankih za sestavo pravil je prišlo dne 19. decembra

1954 do ustanovne skupščine SDM v cerkvenih prostorih župnije St. Albans. Gvido Florenini jo je vodil, za prvega predsednika pa je bil izvoljen Zlatko Verbič, ki danes živi s svojo družino v Kanadi. Namen ustanovitve je bil jasen: društvo naj poveže slovenske priseljence Viktorije, zlasti seveda velikega Melbournu.

Pisan trak slovenskih narodnih barv se je začel ta dan tkati in nase nizati dogodek za dogodkom. Vsi so oznanjali in še oznanjajo slovensko prisotnost v novi domovini na peti celini. Družabne in kulturne prireditve, sodelovanje pri mednarodnih nastopih in razstavah, izdajanje društvenega glasila VESTNIK, akcija za SLOVENSKE DOM (ki je iz velikopoteznosti res prešla v skromnost, navdušila pa lepo število rojakov in nam dala north-carltonski center, v mnogih ozirih občutno olajšanje društvenega dela), v zadnjih letih nogometno moštvo KEW-SLOVENE ter kot krona dolgoletnega dela nakup elthamskega zemljišča, kjer so načrti SDM iz dneva v dan bliže uresničitvi SLOVENSKEGA GRICKA.

Zdi se mi, da je danes lažje biti na SDM ponosen, ko je že nekaj pokazati. Zato pa je tudi lažje pozabiti na pretekla leta dela, ki so ustvarila temelj današnji aktivnosti. Dolga začetna leta so bila pionirska: kdor je takrat finančno pomagal, si je to res pritrgal z žrtvijo; kdor je takrat prišel zraven, je res lahko pričakoval, da mu bo odbor hitro naprtil kako dolžnost, od nje pa bo imel vse drugo kot prednosti in časti. Zato jih je malo vztrajalo vso dobo, še v članstvu ne. Nekateri so po večletnem odmoru danes spet med člani in delavci, drugi so novi in šele zadnji čas zraven. Nehote mi prihaja na misel: ko bi bili ti zadnji tako navdušeni pred leti, ko je SDM mostilo težave obstoja z maloštevilnimi garači-idealisti, bi imela dvajsetletnica mnogo več pokazati. Ker poleg

pregovora "Dvakrat da, kdor hitro da!" priznam tudi modrost stavka: "Bolje pozno kot nikoli!", naj bo to v dokaz, da tega nisem napisal kot očitek. Le kot dejstvo, ki ga ob svojem ponosu na elthamske uspehe zgodovina SDM ne sme prezreti.

Na SDM me vežejo spomini prav od septembra 1956, ko sem dospel med melbournske Slovence kot "mlad pater iz Amerike s širokim črnim klobukom", vsaj tako nekako me je opisal zadnji VESTNIK. Sprejeli so me rojaki na slovenski zabavi v prahranski dvorani. Takrat sem gledal vse še z ameriško-slovenskimi očmi in upal na samo cvetje. Pa sem kasneje med cvetjem zasledil tudi obilo trnja. Tako se je že kar s prihodom začelo: pater je bil in je menda še vedno na en ali drugi način "med dvema ognjema", včasih še med več ognji. Mirno lahko rečem, da sem se vedno odločal za tisto, kar je bilo v večjo korist naši narodni skupnosti, četudi sem se s tem morda zameril posameznikom. No, danes se raznim sporom in sporčkom v preteklosti lahko smejemo eni in drugi, saj so daleč za nami. Čas sam vedno prinese nove probleme in nove prilike, da se krešejo duhovi. In prav je tako. Življenje nas z njimi postavlja na preizkušnjo, da dokažemo, koliko je v nas idealizma, iskrenosti, nesebičnosti, smisla za pravico...

Takoj s prihodom sem bil povabljen v odbor SDM. Postal sem društveni socialni referent, saj sem sprejemal novodošle begunce (prihajali so v stotinah) in najlažje spoznal slučaje nujne pomoči. Na socialnem polju smo takrat res veliko storili. Odbor pa me je redno uporabljal tudi za druge aktivnosti, zlasti na kulturnem polju. Skupne strehe še nismo imeli, razna društvena imovina za zabave in predstave je bila pri posameznih odbornikih, shajali smo se po domovih. Največkrat seveda na domu Čar-Hartmanovih v Pascoe Vale, kjer smo sejali in delali načrte, pisali in razmnoževali VESTNIK, pokojna Čarova mama pa nam je nosila na mizo kavo in potico. Kakšno veselje je bilo, ko sem dobil iz Amerike od raznih dobrotnikov pol ducata narodnih noš! Ni mi vzelo malo časa, da sem končno le iztuhtal ter na glavi potrpeljive Čarove mame pravilno zavezal gorenjsko pečo v petelinčka. Kako smo se pripravljali na Čarovem vrtu za nastop na mednarodnem koncertu Vincencijeve konference! Ali pa vlačili iz vseh koncev mesta od slovenskih družin predmete za mednarodno razstavo Good Neighbour Council-a na melbournskem velesejmu! Čar-Hartmanovi in Mesarjevi so bili dolga leta središče aktivnosti, ostali smo se zgrinjali okrog njih. Imen ni mogoče naštevati, saj bi jih bila dolga vrsta in se vseh gotovo ne bi spomnil. S kakšnim navdušenjem smo 22. novembra 1957 spravili na oder prvo slovensko kulturno prireditev v Avstraliji s pestrimi nastopi in Linhartovo "Županovo Micko"! Še dobro vem, kako žal mi je bilo, da smo dobili kensingtonsko dvorano ravno za petek tedna, ko sem moral biti v Adelaidi. Pa so člani odbora med seboj na tistem zbrali denar in me presenetili z letalsko

SLOVENSKO DRUŠTVO MELBOURNE
VAS VABI NA

Tradicionalno ŠTEFANOVANJE

V četrtek 26. decembra od desetih dalje
na našem Slovenskem gričku v ELTHAMU
Bar-B-Q, razne igre, balinanje, tekmovalja,
ples, srečolov in podobno...

Vstopnina: ČLANI IN OTROCI BREZPLAČNO
NEČLANI EN DOLAR

Pijačo lahko prinesete s seboj

vožno karto, da sem se mogel udeležiti predstave in naslednje jutro odleteti nazaj v Južno Avstralijo. Še danes sem jim za to hvaležen. Idealizem nas je kar razganjal, bi lahko rekel, in prav v tem je tudi skrivnost dvajsetletnega obstoja.

V spominu mi je prvi poskus Zveze društev, ki pa je žal hitro zaspala. Zdaj je že drugi v teku in še deluje: Bog daj, da bi vsaj ta Zveza uspela in obstala v viharjih, ki jo čakajo... Rad mislim na naš prvi skupni izlet na Mt. Macedon in na proslavo otvoritve našega skromnega Slovenskega doma in na izdajo prve slovenske knjige (Pribac: Bronasti tolkač) in še in še... V spominu so mi razni predsedniki in odbori in letne skupščine, debate ne sejah pozno v noč in burna nasprotstva značaje ter njih različnih pogledov

Mt. Macedon: prvi izlet SDM (3. febr. 1957)

Veselo
SILVESTROVANJE
SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE
se bo letos vršilo NA NAŠEM GRIČKU V ELTHAMU
V torek 31. decembra zvečer

*Prijeten bo pozdrav novemu letu v naročju čudovite narave,
ob zvoku domačih melodij pod prekritim plesiščem . . .*

Vstopnina: \$5.— (domača večerja vključena)

VABLJENI !

na društveno delo. Kolikokrat obujam spomine na nenadni prevzem vodstva novih na skupščini leta 1962, in na naslednjo skupščino, kjer je bil celo omenjen "vatiškanski vohun", pa v svojem idealizmu še mislim nisem, da leti name . . .

Ko sem leta 1962 prišel iz odbora SDM, sem se res oddahnil. Imel sem v glavi druge skrbi za našo skupnost: Baragov dom, načrte za zidavo cerkve in dvorane, za nakup Slomškovega doma in prihod sester . . . Med članstvom pa sem ostal in sem še. Sodeloval sem vsa leta, z enim odborom več in z drugim manj, kolikor je pač posamezni odbor hotel in želel patrovo roko. Menim, da je v vsestranskem sodelovanju moč skupnosti, ki je v preteklosti naši izseljenski družini rešila že marsikaj. Saj vendar delamo vsi za iste ljudi: več je delavnosti med nami, večji je dobrobit vseh. Gre za slovenstvo, ki v svobodi zdomstva na sto načinov lahko živi in raste med nami: zdravo in čvrsto in lepo kot slovenski pušljec nageljna in rožmarina nekje pod Triglavom.

Danes ob dvajsetletnici Slovensko društvo Melbourne uresničuje velikopotezne načrte slovenskega grička v Elthamu. SDM je prešlo s tem v novo obdobje, kjer je kljub brigam za srečen konec celotne akcije le marsikaj lažje, ko je že zaradi vidnih uspehov in raznih prednosti lažje pridobiti članstvo, ki društvene cilje tudi finančno lahko znatnejše podpre. Nastajajo pa z novim obdobjem tudi novi problemi, ki jih bo — se mi zdi — vedno več. Nevarnost, da v blagostanju

in finančnih možnostih članov zamre pionirski idealizem, da pade neodvisnost in splošni značaj dvajsetletne organizacije. Čas je danes tak, da nas zlahka zvedeni: hitro lahko postanemo telo brez hrbtenice, izrodek moderne potrošniške družbe brez narodne duše. Iz preteklih napak smo se lahko marsikaj naučili. Če nam bo prineslo kaj koristi, je odvisno od naše dobre volje, naše narodne zavesti in naše zrelosti pri letnih skupščinah. Od slehernega odbora SDM zavisi, kako in v katero smer bo društvo vozilo v naslednjih letih, koliko značaja in kulture mu bo ostalo, kako bo spoštovalo svoj simbol svobode — slovensko narodno zastavo, ki jo SDM ponosno dviga že od vsega početka. Od slehernega odbora zavisi, kakšno bo društveno glasilo VESTNIK, kakšno bo slovensko življenje "gorenjske nedelje pod vaško lipo" na našem gričku v Elthamu.

SDM ob dvajsetletnici čestitam iz srca. Vesel sem, če sem z osemnajstletnim sodelovanjem morda le tudi sam prispeval svojo skromno merico k njegovemu obstoju. Naj se izpolni želja, da bi šli v bratski slogi in nesebičnem delu — tudi kulturnem, ne le družabnem — novim jubilejem naproti.

BOGU OTROCI, DOMOVINI SINOVI, NIKOMUR HLAPCI! Finžgarjev izrek, ki pa nekaj pomeni samo kot celota. Odbij mu enega treh delov, pa ne velja nič: podre se kot trhel kip za posameznika kakor za skupnost. Ohranimo ga v celoti še za dolga desetletja!

P. BAZILIJ

Svetonočno romanje

Božična noč se v zvezdah lesketa,
pokoj se spušča na vasi in mesta,
v tišino se ovija skozi ceste,
skrivnostno milost sije iz cerkva.

Nocoj moj narod gre na božjo pot —
ne da mu prave sreče domačija . . .
Tam v Betlehemu čaka nanj Marija
in Sinek njen, vseh narodov Gospod.

Ne upal k Njemu bi tako ubog —
le s srcem polnim gre, a praznih rok . . .
Pa ve, da ga sprejela bo Devica,
Slovencev vernih milostna Kraljica.

Od nje podprt, ob jaslicah kleče,
svoj up in strah Gospodu izpove . . .

LJUBKA ŠORLI

OTROCI BOŽIČA

Mladostni spomini na belokranjski božič

BOŽIČ! KOLIKO VESELJA SMO OTROCI pričakovali od tega dne! Saj na zunaj ni bilo nič tako vidnega, na znotraj smo pa kar rasli: v adventu od pričakovanja, o božiču od veličastva praznikov. Zdelo se nam je, da smo postali za spoznanje večji, pametnejši in bolj razgledani. V mladih srcih je nekaj prekipevalo. Če pogledam danes na to preteklost, čutim, da je težko z besedami povedati otroško doživetje božiča.

Odkod ta božična slovesnost, ki nas je iz preproste otroškega doživljanja prestavila v nekaj čarobni svet? Saj navadno niti nismo imeli novih oblek. Imeli smo stare, včasih tudi skrbno zakrpane, le da so nam jih matere lepo očedile in zlikale. Vendar — za božič je bilo vse novo. Miza je bila nekoliko bolj obložena kot navadno in otroci smo bolj z lačnimi očmi kot želodci napenjali ušesa, kdaj bo mati poklicala h kosilu. Navadno smo se že poprej smukali okoli materinega predpasnika, toda za božič se nam je zdelo to neprimerno. Bolj imenitno se nam je zdelo, če mirno dočakamo povabila. Tudi na vas med druge otroke nas ni vleklo. Sami od sebe smo ostajali doma, kakor da smo že ob rojstvu vedeli: na božič bodi doma!

"Padnjik" — božična vigilijsa — je bil dan pričakovanja. Že vse popoldne nas je morila ena sama misel: Kaj bo z "božičnikom"? To je bil hlebec kruha, na gornji skorji prepleten s kitami iz testa, navadno okrašen tudi s kakšnim božičnim simbolom. Morda je bila le ovčica, pastirček, hlevček, včasih pa tudi cele jaslice.

Zvečer smo se vsi zbrali in odmolili rožni venec. Nato nam je babica pripovedovala božične zgodbe. Utrudila se je prej kot mi. Čeprav je šlo že na polnočnico, smo še silili vanjo: "Še eno, babica, samo še eno!"

Pa se je oglasila mati:

"Ni več časa, otroci, alo, pripravite se!"

Takoj smo skočili. Polnočnica je bila za vse čarobna beseda. Ne samo za nas otroke, videli smo, da tudi za odrasle. Že na poti v cerkev smo jo doživljali: Zavončkljalo bo od oltarja kakor v zboru, ljudje bodo vstajali in zadónelo bo:

"Gloria in excelsis Deo!"

Vsa cerkev bo pela s pevci na koru in se veselila Rojstva. Sveta tihota bo nastala pri povzdigovanju, kmalu potem se bodo dolge vrste pomikale proti obhajilni mizi. Komaj bo kdo, ki bi izostal.

In je bilo res vse tako, kot smo naprej vedeli. Ni moglo biti drugače, bil je božič!

Po maši smo hiteli domov. Zdaj pridejo na vrsto "božičniki"! Mudilo se je, če smo le mogli, smo jo udarili po bližnjici. Matere nas niso mogle dohitevat. Doma smo našli pred jaslicami med kupom hlebov, potic, žita v skodelicah in drugimi dobrotami vsak svoj božičnik. Vsi so bili enaki, vsi iz istega testa kot ves ostali kruh, vendar za to noč neprekosljiva slaščica! Morda še najbolj zato, ker ga nismo smeli načeti vse do — sv. Treh Kraljev! Po večini smo se držali te božične postave. Kakšno leto smo pa tega ali onega pregovorili, da nam je dal svoj božičnik pokusiti okoli novega leta. Pa je vest hudo pekla. Nagnali smo ga, da je sebe in nas zatožil materi...

Ni bila huda. Smehljaje se ga je pobožala po drobni glavi:

"Boš pa drugo leto bolj pazil. Le spoštuj blagoslovjeni kruhek, da te bo Jezušček bolj vesel."

Pozno smo legli v božično jutro, vendar smo bili spet na nogah za drugo božično mašo. Kdo bi spal, ko je mati pela božične pesmi in devala v red našo obleko. Nič ji ni bilo treba opomniti, da je čas za pot v cerkev, sami smo vedeli in odhiteli z mislijo: Božič je. Jezušček se je rodil! Ostali smo pri obeh mašah — tri za tak lepi dan!

O, kako je opoldne teknilo kosilo! Ga je pa mati tudi z vso skrbjo pripravila in ga začela z molitvijo: "Novorojeni Jezus, blagoslovi nam ta obrok. Oče naš..."

Po kosilu smo se spet zgrnili okoli babice.

"Od tam naprej, kjer ste sinoči nehali..."

Ni začela tam, pa nam je bilo tudi prav, da je le pripovedovala. Vse do večernic smo jo verno poslušali. Tudi po večernicah smo šli naravnost domov. Vasovanje bi se ne spodobilo. Babica je imela še pravljič za nas, pa tudi božičnih pesmi pred jaslicami nam ni zmanjkalo. Vmes smo zapeli tudi tisto:

"Izidor ovčice pasel..."

Nazadnje pa — vsi blaženi smo pospali.

Danes smo med odraslimi in se sprašujemo: Ali nam je božič v srcih še vedno tisto, kar nam je bil v otroških letih? In če ne — kaj se je spremenilo? To vemo, da božična skrivnost se ni.

Izpod Triglava

ENA RESOLUCIJ, sprejeta na 10. kongresu KP, se glasi: "Zveza komunistov (partija) bo vršila svojo vodilno ideološko-politično vlogo v sistemu javnih informacij tako, da bo vodila delavski razred, socialistično samoupravljanje, tisk, radio in televizijo..." Dalje resolucija poudarja, da mora "partijski vpliv segati v vse založbe, uredništva, radijske in televizijske postaje. Partijski člani na teh področjih morajo paziti na partijsko linijo v celoti."

To so smernice, ki so bile sicer že doslej v veljavi, zdaj pa še posebej poudarjene in poostrene. Pa naj še kdo govori o demokraciji doma! Kar se je polagoma v teku let zrahljalo, je zopet temeljito privil partijski vijak.

Kot posledica je bilo kmalu prepovedanih kar 52 različnih izdaj francoskih, italijanskih, zahodnonemških, avstrijskih, angleških in švicarskih dnevnikov in tednikov. Obtožili so jih, da so objavili članke, ki so sovražni jugoslovanski državi. Če bi Canberra merila z istim merilom, bi lahko ustavila menda kar vse naše dnevnike, take članke beremo v njih sleherni dan.

Ves emigrantski tisk jugoslovanskih narodov je v celoti prepovedan — preko meje sme prihajati iz tujine le skromna peščica listov, ki žive pod okriljem konzulatov in pišejo po želji. Da so tudi naše MISLI v prvi skupini in nimajo "vize", ni nobena skrivnost.

RIMSKI VODNI STOLP na pobočju Čavna nad Vipavsko dolino so letos delno že konservirali, ostalo delo pa še čaka. Arheologi so ugotovili po načinu zidave, da gre za rimsko stavbo, ki naj bi bila najstarejša še stoječa stavba na naših tleh. Bila je del rimske naselbine iz četrtega stoletja. Za znameniti stolp se doslej nihče ni menil: na pobočju je kljuboval stoletjem, pa seveda počasi razpadal. Okoliško ljudstvo je okrog njega v teku časa spletlo kar precej pripovedk.

Zanimivo je tudi dejstvo, da je ljudsko izročilo to "stolp" vztrajno imenovalo "vodnjak". Arheološke raziskave so zdaj ugotovile, da res ne gre za obrambni stolp, ampak za vodni stolp, utrditev vodnjaka. Edinstven ostanek preteklosti, ki stavlja znanstvenikom na tem polju še dosti neodgovorjenih vprašanj.

NA KOPRSKEM POKOPALIŠČU se je mladinska veroučna skupina za letošnje Vse svete zbrala na

edinstveno srečanje, kjer so razmišljali lastni sestavek: "Smrt, strah ali upanje." Škof Jenko pa je isti dan posvetil oltar v obnovljeni pokopališki kapeli. Kapela je vrsto let služila kot skladišče, končno so jo le vrnili koprski župniji. Zdaj bo spet služila bogoslužnim opravilom za rajne, za kar je bila enkrat zgrajena.

NEKJE PA SLOVENC le prednjačimo, da nam je v čast: po vnemi za dajanje krvi sodi Slovenija v vrh svetovnega merila. Po mednarodni statistiki Rdečega križa nas v Evropi prekosijo samo Finci. Samo lani je obiskalo slovenske transfuzijske postaje 85.000 krvodajalcev, kar pomeni, da je vsak dvajseti Slovenec v domovini dal kri v pomoč bližnjemu. Na to smo pa res lahko ponosni, če o drugih svojih rekordih (samomori, nesreče, pijača...) raje molčimo.

VALENTINU STANIČU, ki velja za enega naših prvih gornikov, so slovenski planinci letos 15. septembra odkrili spominsko ploščo in sicer pri Staničevi koči pod Triglavom. Tudi ta koča nosi ime po tem našem velikem možu. Stanič je bil rojen pred dve sto leti v Kanalu ob Soči. Postal je duhovnik in je storil mnogo dobrega tudi na prosvetnem in verskem polju, ne le kot gornik.

O PROMETNIH PREDPISIH je s prvim oktobrom v Sloveniji v veljavi novi zakon, ki je zelo poostren. Z njim so hoteli čimbolj zavarovati človeška življenja pešcev in voznikov. Kar hitro te zadene odvzem vozniškega dovoljenja in že prvi dan je bilo kazni odvzema deležnih 32 oseb. S tem bi radi zmanjšali število cestnih žrtev, ki je v odstotkih z ozirom na število prebivalstva, velikost dežele in število vozil eno najvišjih na svetu. Pravijo, da je pet mesecev omejitve hitrosti (zaradi pomanjkanja bencina) obvarovalo smrti vsaj sto ljudi.

PRVI VLAK je pripeljal v Ljubljano 16. septembra 1849 — letos so torej slavili 125-letnico. To je bila prva železnica na sedanjem ozemlju Jugoslavije in med prvimi v Evropi sploh. Ljubljanska železniška postaja je takrat veljala za eno največjih in najlepših stavb slovenske prestolice.

KLOPOTEC, ta slovenska idila naših gor, počasi izginja. Tako težijo doma. Zato so pa letos fantje iz Zgornjih Vrtič na Stari gori postavili menda največjega, kar jih je po domovini. Osem vetrnic, dolgih po 10,80 metrov, poganja velike lesene tolkače. Ropot temeljito odganja požrešne ptice in varuje okoliške vinograde.

Ko že govorimo o klopotcu, naj omenim še takomenovani "nemi klopotec", ki je menda tudi slovenska iznajdba. Doma je v Prlekiji in ga postavljajo na slemena hiš. Treslaji ob vrtenju vetrnic se prenašajo na podstrešje hiše in nekak ultrazvok plaši podgane in miši. Če jih res tudi odpodi iz hiše, pa poročilo ne pove. Morda bi kak Prlek med bralci vedel o tem kaj več povedati.

VSAK DESETI Slovenec doma je invalid, kot beremo v domačih listih. Kar 130.000 invalidov ima Slovenija, zaposlenih pa jih je bolj malo: predstavljajo komaj 2.3% delovne sile. Kljub temu, da je sprejeta že cela vrsta načel o pomoči in primerni zaposlitvi invalidov, ostajajo ti potisnjeni v ozadje in se jih podjetja branijo sprejeti.

MURSKA SOBOTA velja za eno najbolj cvetočih mest v Sloveniji. Ne po industriji, hitri rasti in podobnem, ampak po vrtnicah in drugem cvetju. Tamkajšnje hortikularno društvo je zelo delavno in že vrsto let prireja tečaje, s katerimi seznanja domačine o vzgoji cvetlic. Uspehi so vidni: letos so po vrtovih našli že kar 20.000 grmov vrtnic. Ko so zacveteli, je bilo na njih okrog 100.000 cvetov. Torej Murska Sobota res upravičeno nosi ime najbolj cvetočega mesta v Sloveniji. Nič ne bo škodilo, če ji slede še druga z Ljubljano vred.

Sicer je pa Slovenija znana, da se prav po cvetju loči od ostalih delov Jugoslavije. Član avstralske ambasade v Belgradu mi je ob priliki pravil: "Ko se voziš z vlakom po Jugoslaviji, takoj veš, kje se prične Slovenija: tam, kjer se vlak ne ustavlja več na pustih in praznih železniških postajah, ampak ima vsaka postaja tudi zelenje in cvetje..." Lepa pohvala, ki našim ušesom dobro dene, ali ne?

Urarsko in zlatarsko podjetje:

ALEXANDER WATCHMAKER & JEWELLER

31 The Centre, Seven Hills, N.S.W.

(nasproti postaje)

Telefon 622-1408

vam nudi 20% popusta na vsa popravila ur in zlatnine (šest mesecev garancije) in 5% na vse nakupe. Engraviranje imen brezplačno. Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih.

Priporočata se

Edvard in Kristina ROBNIK

ROJAKI V SYDNEYU!

Kadar potrebujete kakovostni pouk za vožnjo osebnega avtomobila ali tovornjaka, se z zaupanjem obrnite na našo

YADRAN AVTO-ŠOLO

Lastnik Franc Čuček Vam je vedno na razpolago. Pokličite ga telefonsko na številki **624-5538**.

20 PREMIER ST., TOONGABBIE, N.S.W.

EMONA ENTERPRISES

P.O. BOX 188, COOGEE, N.S.W., 2034

Tel. 399 9061

JELENA in ALFRED BREZNIJE

Nudimo Vam najnovejše **SLOVENSKE PLOŠČE** in **KASETE** ter **KNJIGE** vseh slovenskih založb. Delni seznam plošč in kaset je bil objavljen v **MISLIH** (2—3 in 4 številka). Pišite nam, pa Vam bomo postregli s popolnim seznamom naše bogate zaloge.

V **SYDNEYU** so Vam naše plošče in kasete na razpolago tudi pri sestri Miriam, Slovenski Center sv. Rafaela, 311 Merrylands Road, Merrylands.

V **MELBOURNU** pa je naš zastopnik z lepo izbiro plošč in kaset Društvo sv. Eme, slovenska cerkev v Kew.

Poslužite se prilik in obogatite svojo zbirko domače glasbe!

P. BAZILIJ SPET TIPKA

28. novembra 1974.

Fr. Basil Valentin O.F.M. in Fr. Stan Zemljak O.F.M.
Baraga House — 19 A'Beckett St., Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-8118 in 86-7787

Adelaidski naslov: Holy Family Slovene Mission,
47 Young Ave., West Hindmarsh, S.A. 5007
Telefon: 46-5733.

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House — 4 Cameron Court, Kew, Vic., 3101
Tel.: 86-9874

BOŽIČNI SPORED:

MELBOURNE: Prilika za božično spoved na nedeljo 22. decembra pred osmo in deseto mašo. Ne odlašajte do svetega večera!

Torek 24. decembra, vigilijski božič: Prilika za božično spoved kadar koli čez dan (pokličite duhovnika v Baragovem domu!), zvečer od devetih do polnočnice. **Točno opolnoči:** pričetek slovesnosti pri lurški votlini (v slučaju slabega vremena seveda v cerkvi). V otroški procesiji z lučkami bomo prinesli kip Jezusčka v jaslice in jaslice blagoslovili, nato sledi polnočnica. Po polnočnici bo pri votlini še ena maša, med katero bo prilika za spoved.

Sreda 25. decembra, BOŽIČ: svete maše ob osmih, desetih in ob petih popoldne. Če bo deseta ali peta maša na prostem, zavisí od vremena. Spovedovanje pred mašami.

Četrtek 26. decembra, ŠTEFANOVO: Maša ob osmih in ob desetih. Spovedovanje pred mašama.

IZSELJENSKA NEDELJA (nedelja sv. Družine) 29. decembra. Maša ob osmih in ob desetih. Po maši za cerkvijo piknik v priredbi Društva sv. Eme. Posebej vabljeni družine, ki imajo otroke v Slomškovi šoli. Bar-B-Q, srečolov in razne igre...

Sreda 1. januarja, NOVO LETO: Maše ob osmih, desetih in petih popoldne. Spovedovanje pred mašami.

Na prvi petek (3. januarja) bo kot običajno tudi večerna maša ob pol osmih.

ST. ALBANS in okolica: Božično spovedovanje v cerkvi Srca Jezusovega na ponedeljek 23. decembra ob pol osmih zvečer.

NORTH ALTONA in okolica: Prilika za slovensko spoved na soboto 21. decembra od 6 do 7 zvečer v cerkvi sv. Leona Velikega.

NOBLE PARK in okolica: Slovenska spoved za letošnji božič na soboto 21. decembra od 6 do 7 zvečer v cerkvi Sv. Antona.

Iz družinskega večera Društva sv. Eme:
tekma z jadrnicami nam je prinesla dosti smeha

GEELONG in okolica: Slovensko spoved lahko opravite v cerkvi sv. Družine v Bell Parku na ponedeljek 23. decembra od 6.30 zvečer dalje.

MORWELL in okolica: Slovensko mašo bomo imeli na nedeljo 22. decembra ob sedmih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega. Prilika za božično spoved od šestih do začetka maše.

WODONGA in okolica: Slovenski duhovnik bo spovedoval v cerkvi Srca Jezusovega, Wodonga East, na petek 20. decembra od šestih do sedmih zvečer.

ADELAIDE, S.A.: Slovenska maša bo na BOŽIČ (sreda 25. decembra) ob štirih popoldne v cerkvi Srca Jezusovega, Hindmarsh. Spovedovanje od dveh dalje. Naslednji dan, na Štefanovo, bo slovenska maša ob desetih v kapelici slovenskega misijona Sv. Družine na Young Ave., West Hindmarsh.

HOBART, TASMANIA: Slovenska maša bo na nedeljo 15. decembra popoldne ob šestih v cerkvi sv. Terezije, Moonah. Pred mašo prilika za božično sveto spoved.

● **NAŠE GROBOVE,** ki jih je na keilorskem pokopališču vedno več, smo na prvo novembrsko nedeljo obiskali res v lepem številu. V molitev smo vključili tudi vse naše pokojne, katerih za dan vernih duš nismo mogli obiskati.

Skupni grobovi so dobili to leto nove plošče z imeni. Stare so bile nepopravljive, v glavnem zaradi voska, ki je uničil marmor. Sem že večkrat prosil, naj bi obiskovalci prižigali sveče v travi ob ploščah, ne na njih. Pa je imela prošnja doslej bolj malo uspeha. Upam, da bomo vsaj nove bolj pazili, da ne bo nepotrebnih stroškov. Prav težko mi je tudi, da ukraden kip Slovenke še vedno čaka novega vpljta. Z eno livarno sem se že skoraj pogodil, pa so se končno ustrašili dela, ki mora doseči umet-

niško višino. Vsekakor je še vedno moja želja (in verjetno tudi želja naših vernikov), da bi kip obnovili.

Na pokopališču smo med obiskom nabrali \$75.91 darov za vzdrževanje skupnih grobov. Vsem iskren Bog plačaj!

● Iz pokopališča smo nadaljevali pot v Sunbury, kjer se to nedeljo že dolga leta udeležujemo procesije kot narodna skupina. To letošnje romanje smo vzeli kot del svetoletne obnove. Moram reči, da je bila letos naša skupina narodnih noš zopet kar velika, med njimi zlasti dosti doraščajoče mladine. Fantje so ponosno nosili naša bandera. Seveda je pisana skupina spet pritegnila fotografe in prišli smo tudi na prvo stran katoliškega dnevnika "The Advocate".

Vreme smo imeli lepo: ni bilo vroče, pa tudi z dežjem nam je bilo prizanešeno. V avtobusu smo peli, da je bilo veselje.

● Lepo je, in prav, da me je odbor SDM naprosil za mašo na Slovenskem gričku v Elthamu na nedeljo 8. decembra, ko naše Društvo obhaja svojo 20-letnico. O jubileju lahko berete več na drugih straneh, o proslavi sami pa bom kaj več poročal v prihodnji številki.

● Na nedeljo 10. novembra je v bolnišnici West Footsray izdihnil ALOJZ STEFAN, ki je s svojo družino živel v St. Albansu. Dolge mesece je boležal, končno mu je odpovedalo srce. Pokojnik je bil rojen dne 21. marca 1909 v vasi Kot, župnija Semič. Domovino je zapustil leta 1941, bil nato v Italiji in Egiptu, končno je emigriral v Avstralijo in se nastanil v Viktoriji. V boleznih se je z rednimi obiski duhovnika lepo pripravil za pot v večnost. Maša za dušnico je bila v sredo 13. novembra v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu, nato je sledil pogreb na pokopališču v Footsray, kjer bo čakal vstajenja.

Žalujoci družini ter ostalim sorodnikom tukaj in v domovini naše iskreno sožalje. R.I.P.

● P. Stanko je iz novembrskega obiska Adelaide prinesel vest, da so v torek 19. novembra našli mrtvega ZDRAVKA PERIČA. Bil je primorski rojak, samski, star okrog 50 let, živel pa je na Vukseničevi farmi (Basket Range) blizu Adelaide. Pogreb je v ponedeljek 25. novembra uredil njegov nečak, ki je v ta namen prišel iz Mildure. Žal pater, pri najboljši volji pomagati v tragičnem slučaju, z mnogimi poskusi ni mogel dobiti nikake zveze z nečakom. — Pokojnemu rojaku večni mir!

● Pred božičem bom razposlal tudi letos božično pismo, da tako o božičnem sporedu obvestim še tiste, ki niso naročeni na MISLI. Za božični dar za vzdrževanje našega verskega centra se že vnaprej iskreno zahvaljujem. — Ker voščila k praznikom in novemu letu prejmete preko MISLI in ga vključuje tudi božično pismo, naj tu povem, da posebnih voščil ne bova s p. Stankom pošiljala nobeni družini. Vseh rojakov se za praznike spominjava v molitvah, vsem želiva vso srečo. Raje dolarje, ki bi jih

pojedla tako visoka poštnina, pošljeva našemu posinovljencu p. Hugonu v Afriko, pa bo več veljalo. Ko bi se tudi druge družine zavzele za isto misel, bi imeli vsaj misijoni nekaj od tega.

● Skupina mladih kar pridno prihaja v našo dvorano na plesne vaje, ki jih vodi Potočnikova Sonja. Sami so se zmenili, da se bodo zbirali kar po dvakrat na mesec, na drugo in četrto nedeljo v mesecu, od treh do šestih. Še drugi so vabljeni, da se pridružijo skupini. Se bodo slovenski fantje in dekleta med seboj vsaj spoznali, obenem pa starši vedo, da so v poštenu družbi.

● Za POČITNIŠKO KOLONIJO na morju je precej povpraševanja in tudi že prijav, tako za dekliski teden (od 6. do 11. januarja) kot za teden fantov (od 13. do 18. januarja). Okrog 25 jih je že v vsaki skupini. Starši, pohitite s prijavo, da ne boste prepozni!

Nekaj članic Društva sv. Eme je prevzelo pomoč pri oskrbi kolonije in sem jim za to zelo hvaležen. Fantom bo kakor lani zopet kuhala Anžinova Francka.

Podrobna navodila bodo dobili prijavitelci pravočasno v posebnem pismu.

● Slovenski par se je v tem mesecu v naši cerkvi poročil eden: dne 23. novembra sta si podala roko **Peter Tomšič** in **Nadja Ličen**. Peter je bil rojen in krščen v Knežaku, Nadja pa je bila rojena v Gorici in krščena v Šempetru pri Gorici. Želimo jima obilo božjega blagoslova!

Tri letošnje adelajdske poroke še niso bile omenjene v MISLIH, pa naj pridejo danes na vrsto: Že pred več meseci sta se poročila **Jim Forman** in **Nora Ceglar** iz znane Ceglarjeve družine v Mile End. — Dne 24. avgusta sta si v cerkvi sv. Patrika podala roke **Ivan Cetin** in **Mirta Mihkovič**. Cetinovi so doma iz Harij in starši žive v Mt. Gambierju. — Dne 29. septembra pa sta se poročila v kapeli Rostrevor College (ženinova šola) **Fred Clappis** in **Vinence Pike**. Fred je po očetu Istrijan, po materi Belokranjec, po rojstvu pa Adelajdean. — Naše čestitke tudi tem trem parom, četudi malo kasno!

● Krstila pa je ta mesec družinica Cirila **Gabriela** in Biserke r. Levanič iz St. Albansa in sicer 2. novembra. Hčerko bodo klicali za **Bernadette Lorane**. — 16. novembra smo krstili **Vero**, ki je novi prirastek družine Janoša **Forrai** in Vere r. Balint. — Naslednji dan je bil krščen **Marko**, ki ga je iz St. Albansa prinesla Ljubica **Dragojevič** r. Vah. Očka Milana smo morali žal lani napisati v našo Matico pokojnih: bil je žrtev avtomobilske nesreče. — 23. novembra so iz Springvale h krstu prinesli **Karolino Silvijo**, prvorojenko družine **Željka Rob** in Silvije r. Kosi. — Vsem družinam z malčki obilo blagoslova!

LJUBKA KAPELICA božjega groba v ruskem stilu, ki stoji samostojno pod glavno kupolo bazilike, ima dva prostora. Prvi, do katerega vodi nizek vhod, se imenuje "angelska kapela", saj so na tem mestu v velikonočnem jutru žene videle angelovo prikazen. Tu je še kos kamna, ki je zapiral nizek odprtino v skalo vsekanega Kristusovega groba; vdolan je v nizek podstavek. Na tem kamnu je sedel angel, ko je začudenim ženam naznanil blagovest o vstajenju.

Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega; vstal je, ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel (Mk 16, 6—7).

Skozi nizek prehod se pride v drugi prostor, ki je prava grobna kapela. Le eden po eden more vstopiti: v grobu je tako malo prostora, da morejo naenkrat klečati v njem le tri osebe. Razumljivo, da se predolgo tu ne sme nihče muditi, saj je potek prihajanja in odhajanja kaj počasen: treba je dati priliko obiska groba tudi drugim, ki čakajo za tabo . . .

Mesto, kjer je v grobu ležalo Kristusovo truplo,

Kapela BOŽJEGA GROBA pod kupolo bazilike

V času obiskovanja . . .

"Ampak blizu NOVE ZAVEZE bo treba le ostati, ali pa nismo več kristjani. . ." Zadnji stavek p. Bernarda bralcem MISLI.

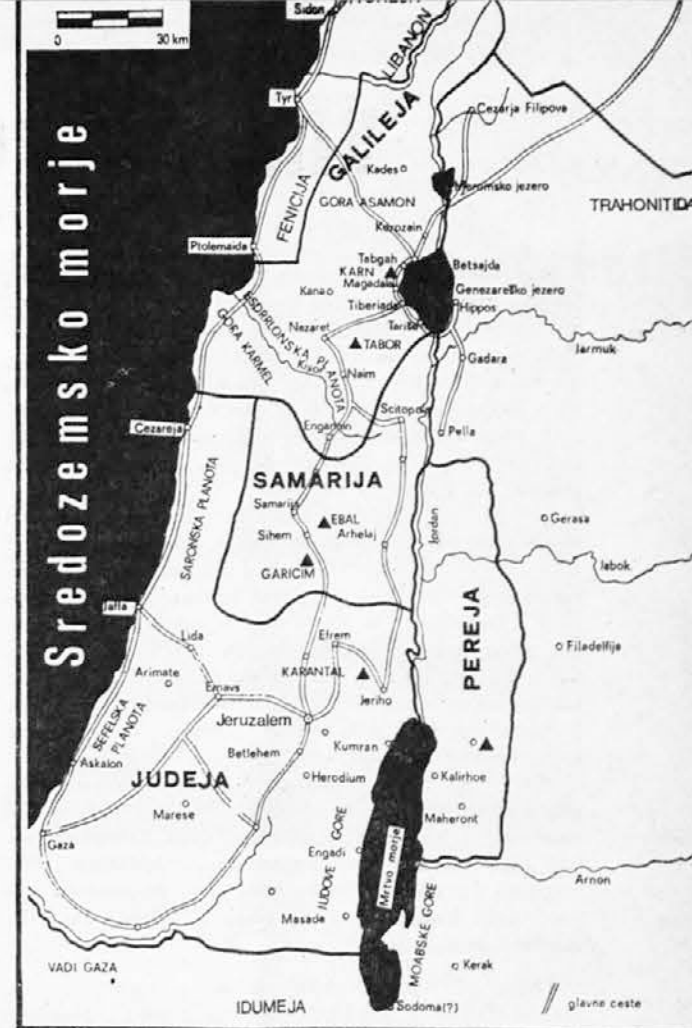
dvanajste (Jezus umrje na križu) in trinajste (Jezusa snamejo s križa ter položijo Mariji v naročje).

V kapeli Kalvarije vlada tajinstvena tišina in tema. Mesto, kjer je bil v uri odrešenja zasajen v golgotska tla križ, označuje oltar. Skozi odprtino v podu pod oltarjem se vsakdo romarjev lahko dotakne pravega vrha Kalvarije, ki je skrbno obzidan. Oltar pripada danes pravoslavnim kristjanom. To takoj spoznaš po številnih svetilkah, ki vise izpod nizkega stropa, in po tipičnih vzhodnih okraskih prostora. Takoj zraven ti pa da trinajsta postaja — oltar Žalostne Matere božje — popolnoma drug vtis, saj pripada katoličanom. Dva svetova v neposredni bližini: krščanski vzhod in krščanski zapad . . .

Na Kalvariji ni težko moliti. To bodo izjavili vsi romarji, ki obiščejo svete kraje. Če le morejo, se med bivanjem v Jeruzalemu ponovno in ponovno vračajo na mesto Gospodove smrti in Gospodovega vstajenja. Premišljevanje neizmerne božje ljubezni do nas napolnjuje sleherno dušo, pred njo se vrste žive slike božjega obiskovanja pred davnimi stoletji. Tu se nikomur ne mudi. Človek ima občutek, da je na cilju, da zajema iz božje dobrote, da se je ustavil čas in se je večnost že začela . . .

Ob vhodu se obiskovalci ustavljajo pri kamniti plošči, na katero je bilo položeno Jezusovo truplo, da so ga pripravili za pokop. Nihče ne gre mimo brez poljuba. Za čiščenje plošče se menjavajo čuvarji svetišča: enkrat perejo ploščo frančiškani, enkrat pa pravoslavni menihi.

Do izraelskega zavetja starega Jeruzalema (1967) je bila cerkev božjega Groba v rokah muslimanskih Arabcev in krščanski čuvarji so bili takoreč samo gostje. Zdaj pod Judi se slika v tem ni prav nič spremenila, je pa z Arabci v svetišču precej manj težav. Znano je, da je dolge dobe imela ključ bazilike v varstvu ugledna in bogata muslimanska družina. Ta je skrbela in

cerkev zvečer zaklepala, zjutraj pa odklepala. Manj je znano, da je bila dvajsetorici frančiškanov in pravoslavni menihov, ki so živeli v prostorih v sklopu cerkve, edini vhod in izhod dovoljen skozi glavna vrata bazilike, ki so jih čuvali muslimanski Arabci. Redovniki so tudi ponoči vršili božjo službo pri Gospodovem grobu, seveda pri zaklenjenih vratih. V vsem tem je vsakdo mislečih vernikov zlahka zaznal nekaj božji opomin ali božjo kazen za to, ker smo kristjani skozi stoletja pozabljali na Kristusovo prošnjo in željo, da bi bili vsi eno . . .

Celotno neenotno poslopje bazilike našega odrešenja stalno popravljajo, saj je bila še pred desetletji resna nevarnost, da bi se zrušila mogočna kupola. Nestrokovna starodavna gradnja in prizidave, požar, potres, zob časa . . . Obenem pa skozi stoletja več gospodarjev, od katerih nihče na svojo roko ni smel ničesar podvzeti, pa tudi do soglasja je težko prišlo. .

ima podobo kamnite, blizu dva metra dolge in dobrega pol metra visoke klopi. Na prvotno, živo in ravno izklesano skalo, je položena debela marmorna plošča. Ta je od stalnega poljubovanja tisočev in tisočev obiskovalcev vsa zglajena in deloma izdolbena. Živi kamen pod ploščo pa je večna priča, kje je Zveličar častljivo vstal od mrtvih.

Iz okroglega glavnega prostora pod veliko kupolo se gre v razne dele bazilike, ki so kapele ali male cerkve zase. Obiščemo kapelo sv. Marije Magdalene, ki označuje kraj, kjer se je Jezus po vstajenju v vrtu prikazal Magdalenini. Druga taka kapela je posvečena Materi božji, saj se je po starem izročilu vstali Zveličar prav njej kot svoji Materi prvi prikazal in jo vzradostil z resnico vstajenja. Tu je še kapela svete Helene, kapela najdenja sv. Križa, kapela kronanja s trnjem in še več drugih kapel. Med njimi je pravoslavna, armenska, abesinska in koptska kapela. Vse romarje nehoti spomni na Kristusovo molitev za edinost kristjanov: "Da bi bili vsi eno . . ." V kapeli Matere božje lahko vidimo tudi steber, na katerega so Kristusa privezali med bičanjem. V frančiškanski zakristiji pa more romar počastiti del Kristusovega križa. Tam hranijo tudi meč križarja Gotfrida Bujonskega.

MESTO ODREŠENJA

Kot smo rekli že v zadnji številki, vključuje ogromna cerkvena stavba danes tudi Golgota ali Kalvarijo, kjer je bil Kristus križan. Ob božjega groba samega je kraj oddaljen kakih štirideset ali petdeset metrov. Takoj za glavnim vhodom v baziliko se vzpneš nanj. To je poleg kraja vstajenja gotovo najčastejše mesto celotnega cerkvenega prostora, saj je tu naš Odrešnik s smrtjo na križu odrešil človeški rod. Tu je prestajal smrtnih muk treh zadnjih ur svojega zemskega življenja in prelil zadnjo kapljo svoje predragocene Krvi za grehe sveta.

Posebna kapela omejuje v svoje debele in starodavne zidove mesta, na katerih so se odigravali dogodki štirih postaj križevega pota: desete (Jezusa slečejo), enajste (Jezusa pribijejo na križ),

VIHAR V KOZARCU

AFERA OKOLI "DRUŽINE" IN "OGNJIŠČA"

Fred nekaj meseci je doma nenadoma završalo okrog tednika DRUŽINE in mladinskega mesečnika OGNJIŠČE. Oba verska lista prihajata tudi med nas v zdomstvo. Cenimo ju in že ob bežnem branju lahko spoznamo njun težavni položaj: brez izredno skrbne paznje, kaj smeta napisati, bi že zdavnaj končala. Še tako se je proti njima zdaj dvignil val nasprotja, ki bi ju rad vsaj oblatil pred ljudstvom, če jima v dokaz "verske svobode" še nočejo ravno zaviti vratu.

Dejstvo, da oblast v domovini pusti izhajati pod svojim strogim nadzorstvom verski tisk, samo po sebi čisto nič NE "zanika trditve o omejevanju verskih svoboščin in izdajateljske dejavnosti katerekoli verske skupnosti". Prepričan sem, da to v srcu dobro ve tudi urednik sydneyjskega "Triglava". Morda je vrsticam zato dodal okrajšavo S.I.S.S., kar pa ne spremeni resnice, da kot urednik z njimi zavaja bralce v smer, ki jo od njega in njegovega lista želi oblast v domovini. Za kakšno ceno, bo sam najbolje vedel.

List NAŠA LUČ, ki izhaja v Celovcu za naše izseljence po Evropi, je objavil poročilo, ki je prišlo naravnost iz Ljubljane, seveda pod roko. Zgovorno razleži zadevo okrog obeh napadenih verskih listov. Objavljamo ga, da tako lahko presojujemo neosnovane napade, proti katerim je doma javna in celotna obramba očitno nemogoča.

Težko je uganiti, zakaj se je v mali Sloveniji sprožil "vihar v kozarcu". Ali je bilo to potrebno kot protiutež kominformovskemu gibanju, odkritemu v Črni gori? Ali je bilo to nujno za utrditev partijskih vrst, ki za svojo enotnost včasih potrebuje zunanega sovražnika? To pot naj bi bil to "klerikalizem", ki ga dejansko nikjer ni. Ali pa je vse skupaj samo izbruh dolgo zadrževanega čustva nasprotja do vsega verskega?

Dejstva so sledeča:

Že dolgo se vodi prikrita borba za povečan vpliv partije na javno življenje. Javna tajnost je, da ne sprejemajo več religioznih ljudi v prosveto, nekaj so jih celo odstranili iz te službe. Za dostop med predavatelje na univerzi se zahteva rdeča knjižica itd.

Septembra 1974 se je nenadoma razpihal še vihar nad verskim časopisjem v Sloveniji. Zlasti so to časopisje prijemali s finančne plati. Zanimivo je, da so še pred nekaj meseci poluradno pisali v časopisju, kako piše slovenski verski tednik "Družina" (130.000 naklade) lojalno o naši stvarnosti, v nasprotju z zagrebškim "Glasom koncila", ki da neti nasprotje in nacionalizem. Toda pohval je bilo čez noč konec, ne da bi seveda "Družina" medtem kakorkoli spremenila svoj način pisanja.

Maja 1974 je prišlo do zelo natančnega pregleda

poslovanja mladinskega verskega mesečnika "Ognjišče", ki dosegla zavidljivo številko 86.000 naročnikov in je bil večkrat tudi od strani komunistov predstavljen kot vzor, po katerem naj se zgleduje njihovo časopisje. "Ognjišče" se je ukvarjalo tudi z zbiranjem pomoči za bolnike in misijone. Ta dejavnost je bila sedaj ostro napadena kot protizakonita.

Takoj nato se je začela kontrola pri "Družini": od srede junija do konca julija. Prebrskali so vse, a odkrili niso ničesar hujšega. Morda kakšno tehnično pomoto pri knjiženju ali kaj sličnega. Že je bilo videti, da je vse v redu, kar je zadelo "Družino" in "Ognjišče" kot strela z jasnega: radio, televizija in vsi časopisi, ki jih kontrolira režim, so začeli naenkrat objavljati podatke o poneverbah in deviznih prekrških. Prav tako so o tem govorili politični forumi in visoki politiki. Obema listoma so očitali utaje, davčne prevare, nakupovanje avtomobilov, izplačevanje visokih dnevnice in potnin. Vsakdo je moral dobiti iz vsega tega vtis, da je tudi v cerkvenih krogih marsikaj nepoštenega. Očitelo se je tudi, da so v uredništvu "Družine" prikrivali "sovražno literaturo".

Dejstva so pa tale:

"Sovražna literatura" je bilo nekaj izvodov več let stare številke mesečnika slovenskih katoliških delavcev v tujini in en izvod katoliške revije za slovenske delavce v zdomstvu, ki so nenaročeno zašli na polico za revije: te ima "Družina" tako kot vsako drugo uredništvo.

Kar se tiče kupovanja avtomobilov, je res, da jih je "Družina" kupila za dobiček, ki ga je sama ustvarila, a pri tem gre za deset sanitetnih avtomobilov, ki jih je poslala kot pomoč v Sudan.

Potnine in dnevnice nastavljenec "Družine" so bile in so bistveno nižje kot po vseh drugih podjetjih, plače urednikov pa so štirikrat do petkrat manjše kot plače urednikov podobnih listov.

Kaže, da je "Družina" res ustvarila nekaj lepih dohodkov, predvsem z uspelimi knjižnimi izdajami. Dohodek je nato dala v "sklade". Ostro se je očitelo, da je tudi to protizakonito. V resnici je bilo vse vključeno in vsako leto na vpogled davčni inšpekciji. Skladi pa so šli za "Lačnega otroka", za misijone, največ pa za "Baragov sklad", to je za sklad, ki podpira zidanje cerkvenih zgradb v Sloveniji. Iz tega sklada je "Družina" posodila precejšnjo vsoto za gradnjo Teološke fakultete v Ljubljani, za nekaj novih cerkev in podobno. Vse je jasno in dokazano. Povsod drugod bi takšno dejavnost pohvalili in celo odlikovali.

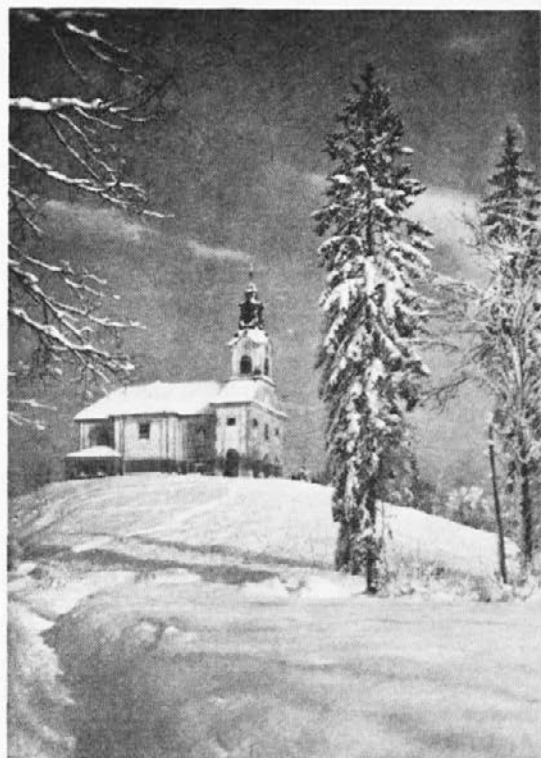
Dejansko je "Družina" po svojem pravilniku, ki je bil v redu in pravočasno predložen pristojnim ob-

lastem, od slovenskih škofov pooblaščen, da izdaja časopise in knjige, potrebne katoliški verski skupnosti v Sloveniji. In po zakonu ima vsaka verska skupnost v Jugoslaviji pravico do lastnih izdaj. Vse druge obtožbe pri celi aferi okrog "Družine" in "Ognjišča" so malenkostne. Gre pravzaprav le za temeljno vprašanje: ali sme neka verska skupnost v Jugoslaviji izdajati dela, ki jih potrebuje, in nato morebitni dohodek uporabiti zase, ali pa mora biti v svojih izdajah odvisna od državnih založb. O tem bodo sedaj razpravljali na sodišču. Kakšen bo izid, ne ve nihče. Največ je namreč odvisno od tega, kakšno potezo bodo imeli za potrebno tožitelji.

In sredi najostrejših kampanj proti verskima listoma je nenadoma prejelo šestnajst duhovnikov, večinoma članov od režima podpiranega duhovniškega društva, vsekakor odlikovanja ob zelo močni publiciteti: da ja ne bi nihče mogel misliti, da se oblast bori proti veri. (Slovenski verniki se čudijo, da ni bilo med šestnajstimi niti enega, ki bi odlikovanje iz rok režima, tako nenaklonjenega slovenski Cerkvi, odklonil!)

N.N., Ljubljana

Naj za konec omenim tole primerjavo, ki mi je mimogrede padla v oči. Doma krivični udarci po verskem tisku, obenem pa kot pesek v oči odlikovanja šestnajstim duhovnikom. Pri nas pa: na isti strani sydneyjskega "Triglava" članek v službi režima o verski svobodi doma, obenem pa vest o podelitvi častnega članstva našim MINORES . . . Iste metode, isti cilj?

Ljubljanski Rožnik v beli božični obleki

V Sydneyu bomo taborili!

Marsikomu je v tujini včasih prava muka pomisliti na letni dopust. Težko se je odločiti kam pravzaprav iti, še težje s kakšno družbo in za kako dolgo. Zato bi vam radi pomagali, predlagali nekaj poceni in dosegljivega. V Sydneyu, na zemljišču Slovenskega društva v Horsley Parku, organiziramo letos prvič POČITNIŠKI TABOR za družine in mladino. Kdorkoli je že kampiral ve kako poteka življenje pod šotorskimi krili. Vse je preprosto, kot je preprost klic "nazaj k naravi", in prijetno je, "červano te včasih zazebe v noge in te sredi noči prestraši škrebkanje dežja. Še prijetnejše pa je taborjenje v prijetni družbi rojakov, ko osvetlijo večer plameni tabornega ognja, ko se oglasi harmonika in slovenska pesem. Rojaki iz Melbourne, Adelaide, Canberre in drugih mest, prisrčno vabljeni med nas v Sydney! Verjemite, prijetnejše bo kot v hotelu med tujci. Za vas bomo posebej organizirali ogled sydneyjskih znamenitosti.

In kaj vam bomo sicer še lahko nudili na slovenski zemlji v Sydneyu: domačo prehrano (po zelo zmernih cenah. Sicer pa, edino kar bo v taboru potrebno plačati, bo hrana in pijača) prijetnega razvedrila in obilico kopanja (v kolikor do časa taborjenja še ne bo dograjen naš plavalni bazen, bomo hodili do bližnjega javnega kopališča) Za najprimernejši datum počitnic smo izbrali 3. januarja, poslovili pa bi se 10. januarja 75.

Kdorkoli Sydneyčanov razpolaga s šotori, pa bi se sam ne udeležil taborjenja, je naprošen, da svoj šotor velikodušno posodi. Udeležence tabora pa prosim, da prinesejo s seboj svojo posteljnino in blazine. **PRIJAVITE SE ZA TABORJENJE PRAVOČASNO!**

Taborjenje s pomočjo odbornikov SDS organizirata:

Jože in Danica PETRIČ

P.S. Prijave lahko pošljete, oz. prosite za podrobnejša pojasnila na najin domači naslov: 6 Boronia Ave, BURWOOD, N.S.W., 2134, Sydney.

BOJ INFLACIJI

VSI VEMO, da je beseda današnjih dni kar po vsem svetu: INFLACIJA. Če bi napravili poskus, bi menda kar hitro lahko ugotovili, da je ta beseda danes verjetno največkrat na našem jeziku. Kaj bi ne bila! Cene se dvigajo kot za stavo. Kadar greš v trgovino ali na trg, so prodajne cene višje. V časopisu ni dneva, da bi ne čitali naslovov: Mleko se bo podražilo za en cent! Kruh gre dva centa gor! Električna dražja! Plin se bo podražil!... In tako dalje. Potem pa se začne spet vse znova in nihče ne ve, kje se bo ustavilo.

Seveda se dvigajo tudi plače. Unije same brez glave pritiskajo na to in delavcem kar godi. Drugi dan se pa spet jezijo na zvišanje cen vsega, kar kupujejo...

Ljudje se zadolžujejo. Izgleda, da menda kar nikogar več ne skrbi, če njegov dolg raste namesto, da bi se manjšal. Toda tudi izposojevanje je vsak dan dražje. Z ostalim vred tudi obresti silijo občutno navzgor. Pri tem psihologija inflacije silijo ljudi, da kupujejo danes, češ jutri bo že dražje. Vse to povzroča preveliko povpraševanje po raznih dobrinah, potrebnih in nepotrebnih. Mnogi kupijo stvari, ki jih brez te nesrečne inflacije verjetno še dolgo ne bi ali pa sploh nikoli "Zakaj bi si ne privoščil zdaj, saj kasneje bo morda nemogoče..." Čuden sklep, pa danes kaj pogosten. Celo iz ust tistih, ki se jeze na naraščajočo inflacijo.

Tako vidimo, kdo v resnici ustvarja inflacijo: tisti, ki hoče imeti več dobrin, kot jih potrebuje; in tisti, ki se preko mere zadolžuje; in končno tisti, ki hoče zaslužiti več, kot je vreden proizvod njegovega dela.

Država, kjer inflacija raste hitreje kot skupni narodni dohodek, je v velikih težavah. In vsi smo vajeni, da zahtevamo od vlade, naj napravi svoje, če v državi ni kaj v redu. Tudi inflacijo naj bi ustavila vlada, tako mislimo vsepriek in tako nekateri politiki tudi obljublajo. Res je, pametna vlada bi morala s premišljeno ekonomijo preko marsikaterega viharja inflacije. Marsikak nepremišljen gospodarski kontrakt s tujimi državami more dati inflaciji novo brco navzgor. In ko pri vsem tem sedi še unija na vratu vlade, ki je — vsaj tako izgleda — skoraj brez moči, gre vse čudno rakovo pot. Vlada sama bi morala tudi dati državljanom zgled s tem, da bi manj trošila in bolj varčevala na mnogih poljih, kjer bi lahko. Toda pri vseh teh ugotovitvah le lahko rečemo, da je inflacija tudi zadeva vsakega posameznika.

Vsak naj bi se vprašal, kadar kritizira inflacijo: "Ali res potrebujem vsega tega, kar kupujem? Ali res prav sedaj potrebujem novo, večjo, boljše in seveda dražjo hišo? Ali res moram tudi jaz zahtevati povišano plačo?..." Še sto vprašanj te vrste bi lahko dodal iz vsakdanjega življenja vsakega posameznika naše potrošniške družbe.

Kaj pa, če bi se vrnil k staremu načinu gospodarjenja, ki sloni na varčevanju, ne nakupovanju? Seveda vemo, da je uspešno samo, če je sistematično: od vsake plače gotovo vsoto v hranilnico!

Da ne boste mislili, da je gornje razglabljanje le utopija sanjača Pepeta Metulja, naj povem, kaj sem bral v kanadskem časopisu. Ontarijska Zdržna zveza je nedavno pričela gibanje, ki zbira "borce proti inflaciji". Apelira na svoje člane, ki jih je samo v državi Ontario včlanjenih v kreditnih zadrugah 1,225.000: Če bi vsak članov prihranil pet dolarjev na teden, bi samo to pomenilo že \$300.000.000, v celi Kanadi pa precej čez dva milijona dolarčkov v istem času...

Gibanje poudarja, da bi bil to nauspešnejši boj inflaciji, v katero leze tudi Kanada, v kakšni meri v primerjavi z našo Avstralijo, pa ne bi vedel povedati. Vsekakor si mislim: če je to dobro za Kanado, bi bilo brez dvoma dobro tudi za našo Avstralijo. Če bi še naši ministri s svojimi damami in številnim spremstvom nehali letati po Kitajski in Rusiji, pa bi tej nesrečni inflaciji menda le skupno postrigli peruti. Kaj pravite? (Morda bi nam lahko naš ekonomist Tomaž Možina o inflaciji zopet enkrat kaj več povedal in strokovno razložil. Da me bo posekal, mu rad verjamem).

Članek, ki sem ga bral, zaključuje z mislijo: Ljudem je treba znova dati okusiti tisti blagodejni občutek, ki ga prinaša "šparanje". Z njim prihaja občutek gospodarske varnosti, ki človeka osvobodi strahu pred potapljanjem v dolgove. Ni bolj trdnega načrtovanja glede financ, kot je načrtno varčevanje in ni bolj primerne denarnega zavoda, kot je Hranilnica in Posojilnica (Credit Union), da se to planiranje izvede...

Tako sem končno videl, da vse skupaj le nekako diši po navadni reklami za Credit Union... No ja, jaz sem predaleč, da bi me ta "hakeljc" ujel, saj me še reklama na televiziji le težko in samo včasih ujame. A vseeno se mi zdi, da so misli vredne objave. Morda bodo pa le koga prepričale, da se da marsičemu odreči in redno sleherni teden nesti nekaj na banko. Da pri tem ne postanemo skopuhi, se pa da tudi odpomoči: vsak teden poleg tega nekaj v dobre namene, pa je nevarnost odpravljena. Potreb je veliko krog in krog nas, pa še lačni Afrika in Indija nas vedno glasneje kliče.

PEPE METULJ

Blagoslovljene BOŽIČNE PRAZNIKE

ter uspešno in zdravo NOVO LETO

želi vsem bralcem in svojim znancem

JANEZ PRIMOŽIČ, Brisbane

PAMET SE JE ODPRLA

Povest iz zgodnje mladosti

Nadaljevanje

(15. MULCA SMO ODSLOVILI)

Tak je bil moj prvi spis, ko sem bil z njim pri kraju. Nisem ga pa končal tisto nedeljo, čeprav sem pisal in pisal celo popoldne. Ves čas sem moral poditi proč otroke. Saj so imeli svoje igre zunaj, a so me nalašč hodili motit v hišo. Tiče je prišel noter dvakrat in po vsej sili hotel vedeti, kaj tako zvesto pišem, ko drugače nisem nikoli tako dolgo sedel pri pisanju. Komaj sem mu prikril. Zato ni čudno, da tisti dan nisem prišel do konca. Šele enkrat v tednu, ko so bili vsi zunaj, sem se ukradel v hišo in vrgel na papir še zadnje tri štante. V mislih sem pa imel vse že dobro urejene vse tiste dni.

Potem sem prežal na mamo, kdaj bo kaj utegnila. Pomolil sem ji papir in rekel kot bi bilo nekaj vsakdanjega: "Mama, takole so pa v nedeljo pridigali".

Prav radovedno je vzela in pazljivo brala. Precej časa je trajalo, da je imela vse moje nerodne črke skupaj, pa še bolj nerodno mojo slovnico. Precej začudena me je vprašala: "Odkod si pa to prepisal, saj takih napak v knjigi ni moglo biti?"

"Iz glave. Taka je bila pridiga v nedeljo".

Umolknila je, verjeti ni mogla. Poklicala je Tičeta.

"Preberi in povej, če je bila res taka pridiga".

Tudi Tiče je dolgo in počasi bral. Bil sem že kar nestrpen. Nazadnje je rekel: "Res je bila taka. Samo dva štanta je izpustil".

Kar zazijal sem, tako neverjetno se mi je zdelo.

"Katera dva?"

"Oltarno mizo, ki se na njej daruje sveta maša, pa kropilni kamen pri vratih, ki je v njem žegnana voda. Saj je pater na ves glas povedal, da je v cerkvi deset štantov. Toliko kot zapovedi v katekizmu. Kako si pa poslušal?"

Popraskal sem se za ušesi. Malo zato, ker sem se zdaj spomnil, da sta mi res dva štanta ušla iz glave. Malo pa zato, ker sem pomislil, da od tega učenega Tičeta zastonj pričakujem pohvale.

Ampak naši mami vsa čast! Zdaj sem vedel, da je pravična kot zlata vaga. Nič lepo ni pogledala Tičeta, ko mu je vzela mojo pridigo.

"Veš kaj, fant! Je pa že dosti dobro poslušal, da je celih osem štantov tako lepo popisal. Ne pozabi, da ne hodi v ljubljanske šole!"

Oh, če bi naša mama še ne bila pri nas, tisti dan bi morala priti! Tako rad sem jo imel, da je bila vsa moja prejšnja ljubezen kakor nič.

Tiče je pogledal v tla in se brž nekam izmuznil. Mama se ni zmenila zanj. Mislim, da je bilo prvič, da ga je tako zavrnila. Na vso moč sem mu privoščil. Potlej je rekla meni: "Moram atu pokazati. Bom videla, kaj bo rekel".

SLOVENSKI EMBLEM smo dobili. Ob priliki letošnje prve proslave Dneva slovenske zastave ga je izdala Agencija za svobodno Slovenijo v Sydneyu. Emblem je v obliki ščita, ki je diagonalno razdeljen na belo-modro-rdeče polje. Nad barvnimi polji je napis SLOVENIJA. Emblem meri 5½ cm x 7 cm in je zares lično izdelan, dobite pa ga lahko v plastičnem papirju kot nalepico na vozilo, ali pa v platnu kot našiv.

Zaradi poenotenja, ličnosti in praktičnosti tu nekaj navodil:

Emblem se nalepi zunaj zadnjega stekla na avtu, približno 5 cm od levega in 5 cm od spodnjega roba. Na vozilih tipa station-wagon zaradi spuščanja stekla priporočamo, da ga nalepite 10 cm od levega in 10—15 cm od spodnjega roba. Motorna kolesa imajo embleme na zadnjem blatniku. Pred lepljenjem ne pozabite ob zlatem robu čedno odstriči beli del. Nato očistite steklo, odstranite papir pod emblemom ter emblem brez gub pritisnete na steklo.

Emblem, ki je tiskan na platno, našijte na rokav vetrnih jopičev in razne vrste športnih površnikov. Primerno mesto je levi rokav med komolcem in ramo (če je seveda še prostor, saj je imeti čim več emblemov za športnika moderno). Na srajcah, majicah in bluzah je prostor emblemu srčna stran poprsja. Platna ne režite, dokler niste odločili, kako boste šivali in obrobili.

Nekaj misli ob našem emblemu: Rojaki, ki jih marsikdaj boli, da Slovenija ni dovolj poznana v novi domovini, imajo zdaj priliko na konstruktiven, dostojen in nevsiljiv na-

ROJAKI!

Tu je nekaj

ZA OPREMO
SLOVENSKEGA KOTIČKA
V VAŠEM DOMU!

Prodajam
REPRODUKCIJE SLIK
SLOVENSkih
NARODNIH MOTIVOV
na okusno izrezljanem lesu.

Telefoniraj zvečer:

Sydney 665 7781

Naslov posredujejo "MISLI".

čin popularizirati svojo rodno domovino. Morda se bosta dva rojaka spoznala prav po emblemu sredi tujega mesta. Tudi naša mladina — dandanes so ji razni emblemi zelo priljubljeni — naj s ponosom spoštuje slovenski emblem.

Javno razstavljanje emblema z narodnimi barvami in imenom domovine pa nam nalaga tudi prijetne dolžnosti, ki naj bodo odlika vsakega odgovornega člana katerega koli naroda: lepo obnašanje, vljudnost in previdnost za volanom. Emblem nam bo morda pomagal, da ne bomo več metali skozi okno cigaretnih ogorkov, papirja, praznih pločevinastih kant ali celo nevarnih steklenic . . .

Vsekakor mislim, da je emblem lepa zamisel. Pri sto drugih emblemih dežel in mest in krajev smo vendar tudi mi dobili nekaj našega.

Za ceno 50 centov lahko naročite slovenski emblem pri MISLIH, dobite pa ga tudi pri nekaterih društvih.

* * *

MOHORJEVE KNJIGE IZ CELOVCA so že na poti! Za ceno šestih dolarjev jih boste verjetno za božič že lahko dobili pri obisku slovenske maše. Letos obsega Mohorjev knjižni dar pet knjig:

KOLENDAR ZA LETO 1975 s koledarskim delom in pisanim branjem.

MLADINSKI SPISI Mirka Kunčiča.

PESEM ŠOLSKE SESTRE — spisi s. Lavoslave.

MARIJIN MOJSTER izpod peresa Leva Detela za zrelejša bralce.

DRUŽINSKO SVETO PISMO (I. zvezek) s pripombami in razlagami prof. dr. J. Rupnika.

Prepričan sem, da knjige ne bodo nikogar razočarale.

Bilo mi je zelo prav. Potem pa, kot bi ne bilo nič: "Poglej, kam je šel Tiče. Prinesita mi v kuhinjo vsak en naročaj drv!"

To sva naredila, povedati si pa nisva imela kaj.

Kdaj je ata bral, nisem zvedel. Omenil mi ni nikoli. Papir sem dobil spet od mame ob koncu tedna. Pod mojim "amen" je bilo napisano z njeno roko:

"Pamet se je do kraja odprla. Rabi jo prav! Dne 27. avgusta 1890. Tvoja mama".

Ta papir hranim še zdaj kot najdražji spomin na mater.

Od tega dne sem imel pri hiši vse drugačno veljavo. Nič več mi mama ni prikrivala pomenkov s Tičetom. Vse je bilo zdaj dobro tudi za moja ušesa. Fant je pa pustil, da sem tudi jaz kdaj pa kdaj napravil kakšne opombe med skupnimi pomenki. Ni vihal nosu kot včasih. Počasi se je tudi ata oprijel maminega zgleda.

Vse to se mi je tako dobro zdelo, da sem nekoč že usta odprl, da bi mammo podražil: "Ali je naš mulc zdaj že zares pobral šila in kopita?"

Pa sem se premislil in usta zaprl. Morebiti bi mislila, da ji kaj očitam.

Pridige so se me odslej od nedelje do nedelje lepše prijemale, čeprav so šmarne maše minile in je pridigal domači gospod kaplan. Vsako nedeljo sem brez velike težave nekaj napisal in mu v ponedeljek nesel pokazat. Skoraj zmerom je zadovoljno pokimal.

16. NAČRTI IN ŠE KAJ

Eno reč je Tiče čudno lepo uredil, preden se je tisto jesen vrnil v Ljubljano. Kar na celem je nekoč rekel mami: "Teto bi rad videl, da bi ji rekel zbogom".

Mama je obstala in pogledala nekam v breg. Videlo se je, da ji je Tičetova beseda prišla iznenada, neprijetna ji pa ni bila. Precej dolgo je mislila, nazadnje je vprašala: "Kako bi pa to napravil?"

"Obiskat bi jo šel. Naredil bi se kot da ni nič. Pa o Gradišču bi ji povedal. Ne verjamem, da so ga kdaj naskakovali Turki".

Mama je spet pomislila. Pristopil sem in napeto prežal, kaj bo iz tega. Pogledala je po naju obeh, potem nekam okoli sebe, kot bi iskala koga, da bi ji svetoval. Zazdela se mi je, da se na tihem sprašuje: Kaj bi neki rekel ata na to?

Nazadnje je odločila: "Le pojdi in Acka vzemi s sabo!"

Vesela sva se odpravila. Ker so imeli pri Češnjici gostilno, nas niso radi pustili tja, čeprav smo imeli tam najbližjo žlahto. V njihovi gostilni so se po največ ustavljali vozniki, ki baje niso imeli take govorice, da bi bila za otroška ušesa. Da naju je mama

**TOBIN
BROTHERS**
funeral
directors

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

NORTH MELBOURNE,	
189 Boundary Road,	329 6144
MALVERN,	
1382 High Street,	50 4720
SPRINGVALE-DANDENONG,	
505 Princes Highway, Noble Park,	546 7860
MENTONE,	
3 Station Street,	93 2460
FRANKSTON,	
232 Cranbourne Road,	781 2115
NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA	

danes pustila kar tako, je imela gotovo posebno misel. Morda je bilo tudi njej že dolgčas po teti.

Prav prijazno sva bila sprejeta. Teta naju je povabila v posebno sobo, v kateri ni bilo nič pivcev. Postregla nama je s čednim prigrizkom. Tudi Češnjičeva mama je bila jako prijazna. Tiče je povedal, da jemlje slovo, potem smo začeli o Gradišču in Turkih. Povedala sva, kako smo vse preiskali na vrhu Gradišča, pa komaj kaj našli. Z velikim zanimanjem je poslušala, potem pa rekla, da jo veseli, da le ni bilo čisto izmišljeno, kar so ljudje vedeli povedati o razvalinah. Sama še ni bila nikoli na vrhu. Seveda, da so bile kakšne grajske gospodične v gradu in so ga Turki nasakovali, to se zagotovo ne ve. Morda je samo pravljica . . .

Še veliko drugega smo se pomenili. Nazadnje je teta obljubila, da se kmalu spet oglasi pri nas. Res je prišla tisti dan, ko je bil Tiče na odhodu. Še naš ata ji je prijazno segel v roko. Potem je včasih še prišla in nam povedala kakšno storijo, ki je pa zdaj bila zgodba. Povedal sem ji bil, da se tako reče po šolsko, pa je kar rada sprejela.

Ko so spet odprli šolo, je začela hoditi tudi Micelj. Jaz sem to leto hodil dopoldne, Micelj pa popoldne. Šola naju torej ni mogla zblížati. Kvečjemu sva se kdaj pa kdaj srečala sredi pota. Pa navadno nas je bilo tu in tam po več skupaj. Včasih smo se mimogrede kaj pozdravili, včasih se komaj pogledali. Pač, tudi nekoliko spopadli smo se včasih. Z jeziki, ne krepelci. Druge nesreče ni bilo.

Jančeta je pa teta tudi za šolo pustila v Domžalah.

Dober mesec smo že hodili v šolo, ko smo zvedeli, da se je vrnil iz zapora Luka. Neža je bila že popolnoma zdrava, zato je teta Cila odšla. Zagospodaril je Luka, zagospodinjala Neža. Ljudje so imeli dosti govoriti, eni tako, drugi drugače. Večina je bila mnjenja, da nekaj časa že spet pojde, dokler . . . Tudi naša ata in mama ste imela nekako take misli.

Bilo je enkrat med jesenjo in zimo, ko je Micelj dvignila govorico in pol po vsej fari. Moral bi zapisati: Mičica. Sama se je že bila sprijaznila s tem imenom, menda pod vplivom tete Cile. Prav bi bilo, če bi jo odslej tudi jaz tako imenoval, z menoj pa moja povest. Pa jaz sem tak človek, da se držim načela: V šoli po šolsko, drugače pa po stari navadi. Zato je dekle zame še zmerom Micelj.

Torej Micelj je dvignila govorico. Spočetka ni bilo v šoli nič narobe z njo, je baje vedela povedati gospodična Karolina. Nekoč se je pa nenadoma dekletce postavilo učiteljici po robu. Vse drobne okoliščine sem že pozabil, a bilo je nekako takole: Micelj je trmasto obsedela in molčala, ko bi bilo treba vstati in odpreti usta. Gospodična je silila vanjo, ona pa nič. Zelo redko se je zgodilo, da je gospodična Karolina zinila hudo besedo, takrat jo je. Micelj je ni dobrovoljno sprejela. Bevsnila je nazaj po nekdanji navadi: "Ja šmenta, pa figo!"

Pravili so, da je gospodično kar vznak vrglo. Baje se ji je obraz spačil kot takrat, ko je oni nesrečni fant "Urha klical". . . Gotovo pa je, da je tekla klicat gospoda nadučitelja, ki je čez nekaj časa prišel med otroke in se mu je na obrazu brala skrb. Dobri mož je stopil k Micelju, stegnil roko in nekaj rekel. Menda je hotel, da bi šla z njim. Micelj je pa spet bevsnila, da so se otroci čudno zganili in niso vedeli, če je stvar zabavna ali krvavo resna: "Ja šmenta, pa figo!"

(Dalje prihodnjik)

DAROV ZA BERNARDOV TIŠKOVNI SKLAD: \$25.— N.N.; \$15.— Slovenske sestre; \$9.— Marija Dominko; \$6.— Tony Brattusa, Anton Novak, Valerija Pančur; \$5.— Marija Polanec, Genovefa Schiffler, Viktor Koblar; \$4.— Angela Schatter; \$2.— Milan Gorišek, Julij Bajt, Tone Urbanc, Ana Kodila, Martin Šuštarčič, Ivanka Študent, Dragica Konečnik, Jože Dekleva, Zoran Žele, Jakob in Roza Tomšič (ob obletnici smrti p. Bernarda), Gabrijel Pirc, Gracijan Pirc, Jože Testen; \$1.— Marija Velišček, Leo Velišček, Slavica Horvat, Marija Štemac, Rudi Retelj, Silvo Rošker, Avgust Breznik, Franc Ibič, Marija Grl, Boris Dolmark, Miro Novak, Jože Kostevc, Jakob Božič, Štefan Zadravec, Jože Vičič, Vinka Markovski, Irena Renko, Franc Kmetič.

P. STANKO PODERŽAJ, INDIJA: 2.— Ivanka Študent, Pavla Pirc.

P. EVGEN KETIŠ, AFRIKA: \$15.— Jože Mravljak; \$5.— N.N.; \$3.— Tone Urbanc.

P. HUGO DELČNJAK, AFRIKA: \$10.— Družina Anton Valher (za lačne); \$5.— Marija Petelin, Gino in Francka Persico, Marija Zai; \$4.— Marija Polanec, N.N.; \$2.— Theo Smit.

ZA MOZAIK MARIJE POMAGAJ V NAZARETU preko "Misli" poslali: \$5.— Franc Kmetič, Rozalija Kralj.

Dobrotnikom Bog povrni!

VSEM IZVODOM decembrskih MISLI JE poleg STENSKEGA KOLENDARJA priložena tudi KUVERTA z že tiskanim naslovom našega mesečnika. Kdor še ni poravnal naročnine za to ali prihodnje leto, naj se kuverte, lepo prosim, čim prej pošluzi!

IZPOD SYDNEYSKIH STOLPOV

Fr. Valerian Jenko O.F.M.
St. Raphael's Slovene Mission
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W. 2160
(Vhod v duhovniško pisarno in stan za cerkvijo!)
Tel.: 637-7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent
311 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
Telefon kot zgoraj.

MERRYLANDS: ves adventni čas nedeljska služba božja ob 9.30 dopoldan (kot druge nedelje v letu), kakor tudi vsako soboto zvečer ob 7. uri. Da boste imeli lepo priliko za božično sv. spoved o pravem času, vas bo spovednik čakal v spovednici vsako adventno nedeljo že petnajst minut pred deveto uro zjutraj. Saj ni lepo doživeti božiča brez dobre spovedi.

V torek, 24. decembra, je božična vigilijska. Polnočnico bomo tudi letos imeli v **Auburn Town Hall**. Eno uro in pol pred mašo spovedovanje. (Torej od 10.30 zvečer dalje pa vse do polnoči). Pred polnočnico bodo otroci v procesiji z lučkami prinesli kip Jezusčka v jaslice. Sledi polnočna sv. maša, pri kateri bo prepeval naš marljivi mešani zbor pod vodstvom g. Klakočerja.

Na božični dan, v sredo 25. decembra, sta v Merrylandsu dve službi božji. Prva je ob 8.30 z ljudskim petjem, glavna maša z zborovim petjem pa je ob 10.30 dopoldan. (Čas je torej drugačen kot ob nedeljah!).

V četrtek, 26. decembra, na nezapovedan praznik prvega mučenca, sv. Stefana, bo služba božja v Merrylandsu kot ob nedeljah (ob 9.30 dopoldan).

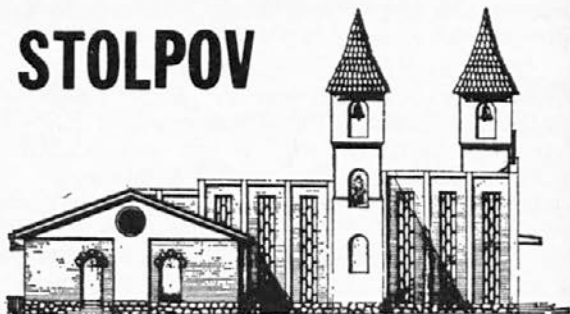
V nedeljo, 29. decembra, je nedelja sv. Družine, ali izseljenska nedelja. Praznično sv. mašo bomo imeli ob 9.30. Po maši zahvalna pesem za konec leta in blagoslov.

V sredo, prvega januarja, na novega leta dan (zapovedan praznik), bomo imeli v Merrylandsu jutranjo sv. mašo ob 9.30 in popoldansko ob 5. uri.

V nedeljo po novem letu, 5. januarja, je praznik Razglasenja Gospodovega ali Trije Kralji. Služba božja kot ob nedeljah.

SPOVEDOVANJE za božič bo, kakor že omenjeno, vsako nedeljo v adventu tričetrt ure pred mašo. Poleg tega tudi na božično vigilijsko, v torek 24. dec., od 12. opoldan do ene ure v Blacktownu, od 1.30 do 2.30 p.m. v Cabramatti, od 6.30 do 7.30 p.m. v Merrylandsu ter od 10.30 p.m. do polnoči v Auburn Town Hall.

WOLLONGONG ima službo božjo na božični dan (sreda, 25. dec.) ob 5. uri popoldan. Tričetrt ure pred mašo spovedovanje. Kraj je Villa Maria Home.

CANBERRA ima redno mesečno službo božjo v nedeljo 15. decembra (tretja adventna) ob 6. uri zvečer v Garranu.

NEWCASTLE ima božično mašo v nedeljo po božiču (29. decembra) ob 6. uri zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hunter Street, Hamilton. Pred mašo spovedovanje.

CANBERRA in BRISBANE — za božič je poseben spored, ki vam ga bo sporočil č. g. dr. Mikula, če se vrne pred božičem.

„STEFANOVANJE“ bo tudi letos v Paddington Town Hall, v četrtek 26. decembra od 8. zvečer do 1. ure zjutraj. Obeta se nam lep večer. Pridite in povabite s seboj svoje znance, rojake in druge, ki ne bodo brali tega obvestila. Pripravljen imamo bogat srečolov, katerega nagrade so dva radia, likalnik, slovenske plošče, itd. Skupno sto nagrad. Igral nam bo med nami že kar precej znani „Šernekov trio“. Dobili smo tudi licenco za prodajo pijače. Matere naprošam, da spečejo pecivo in potice ter to prinesejo na prireditev, ali pa nam sporoče, da pridemo iskat. Čisti dobiček bo za depozit za dokup zemljišča za našo cerkvijo, ki nam bo služil za gradnjo doma za onemogle rojake. Lepo vabljeni!

VAŠA POMOČ JE POTREBNA, da zberemo za depozit za nakup dveh hiš neposredno za našo cerkvijo v Merrylandsu. Od dosedanjega dolga nam je ostalo le še kakih pet tisoč dolarjev. Za ta nov nakup nam je banka pripravljena posoditi potrebno vsoto. Toda potreben nam je depozit, katerega moramo spraviti skupaj v teku nekaj tednov. Zato bodo vaši darovi še posebej dobrodošli. Potrebni nam bo sto dobrotnikov, ki bi nam posodili po sto dolarjev (bezobrestno). Pokažimo, kaj zmoremo kot skupnost! V slogi je moč! Komaj smo čakali, da se ponudi prilika za nakup. Zdaj je čas, da to priliko izrabimo. Če bi jo zamudili, bi bila nepopravljiva škoda.

VISOKEGA OBISKA je bil deležen Sydney sredi novembra. V soboto 16. nov. ob 2 pop. je bila sydneyška katedrala nabito polna vernikov. Kaka tretjina od njih so bili Madžari, ostali pa verniki drugih narodnosti.

Maševal je namreč ob tej priliki Njegova Eminenca kardinal Jozef Mindszenty, bivši primas Madžarske. Z njim je somaševal tudi sydneyjski kardinal Freeman in kakih trideset duhovnikov raznih narodnosti, med katerimi sem bil tudi jaz. Oltar so obkrožali skavti in narodne noše s prapori raznih narodov za železno zaveso. Zastopani smo bili seveda tudi Slovenci.

S spoštovanjem in občudovanjem smo gledali pred sabo nozljivega kardinala Mindszentyja, ki je na Madžarskem toliko pretrpel v zaporih, najprej pod nacisti, potem pod komunisti. Misli nas vseh so bile vso mašo pri tistih, ki še trpe po tolikih deželah zaradi svoje vere. Svojo mašo sem daroval prav v ta namen, da bi tudi naši domovini že enkrat zasijala resnična verska svoboda.

LETNO TABORJENJE na Mt. Mileni bo tudi letošnje poletje pod sponzorstvom centra sv. Rafaela. Od 6. do 10. januarja bo za dekleta, od 13. do 17. pa za fante. Najmanjša starost je 8 let. Prijavite se s formulirjem, ki ga dobite pri sestri Mirjam. Čas prijave je do 22. decembra.

SLOVENSKA ŠOLA v Merrylandsu bo v kratkem zaključila svoj drugi tečaj. Tudi letos smo imeli dva oddelka. Udeležba je bila dosti boljša pri manjših kot pri večjih otrocih. Nekateri so obiskovali šolo res z veseljem, drugi pa zato, ker so jih pač starši primorali. Pri takih se je opazilo pomanjkanje zanimanja in sodelovanja. Zdi se mi, da nekateri starši preveč pričakujejo za svojega otroka in od te skromne slovenske šole. Če ni od doma podlage in smisla za naš jezik, bo tudi šola komaj kaj opravila: saj je pouk komaj eno uro in pol tedensko. Če so starši zanemarjali zanimanje za slovenski jezik, otrokom tudi ta pouk ne bo dosti pomagal. Trenutno je večina otrok naše šole zaposlena s pripravami na igrice, s katero bodo pozdravili Miklavža. Uči jih s. Mirjam.

POROKE

Ljudmila Fijavž, iz Polene, župnija Slovenske Konjice živeča v North Narrabeen, in **Stanislav Domanski**, Sokolniki, Poljska. Priči sta bila Friderik Denham in Katarina Archer — Bexley, 26. oktobra 1974.

Silvana Lenkič, rojena v Sydneyu, živeča v Fairfieldu in **Paul Francis Strom**, rojen v Sydneyu, živeč v Forestville. Priči sta bila Michael George in M. Boland — Cabramatta, 16. novembra 1974.

KRSTI

Angela Kristina Berginc, Villawood. Oče Viktor, mati Bosiljka, rojena Pavlovič. Botrovala sta Silvo Pahor in Kristina Berginc — Merrylands, 27. oktobra 1974.

Helena Lipold, Miller. Oče Miro, mati Sonja, rojena Miklavec. Botrovala sta Franc in Angela Rožanc — Merrylands, 3. novembra 1974.

Gregor Maks Krivec, Ingleburn. Oče Anton, mati Rozina, rojena Cigan. Botrovala sta Janko in Ljuba Rožbar — Merrylands, 9. novembra 1974.

Misli, December 1974

Lepo ste vabljeni na tradicionalno

"ŠTEFANOVANJE"

ki bo zopet v Paddington Town Hall

v četrtek, 26. decembra 1974.

Začetek ob 8. uri zvečer.

Na sporedu je bogat srečolov — 100 dobitkov!

IGRA "ŠERNEKOV TRIO"

Dobiček za nakup zemljišča za "Ambrožičev Dom"

onemoglih v Merrylandsu.

Vabljeni in dobrodošli!

P. Valerijan

Johny Rudolf Uljan, Casula. Oče Rudolf, mati Mari, rojena Hrvatini. Botrovala sta Danilo in Zofija Šajn — Merrylands, 9. novembra 1974

Rebeca Margarita Skerbič, Mawson, A.C.T. Oče Mirko, mati Margarita, rojena Lopez. Botrovala sta Andrej Skerbič in Paloma Lopez — Garran, A.C.T., 17. novembra 1974.

BERGINČEVA MAMA JE ODŠLA K BOGU

Bilo je nekaj minut pred šesto uro zvečer, v petek 15. novembra 1974., ko se je stekla življenjska ura JOŽEFA BERGINČE (roj. Berginc). Pokojnica je bila rojena 12. marca 1888. v vasi Log, župnija Serpenica. Ko je dorastla, se je poročila s Petrom v Beljaku. Toda že leta 1930. ji je mož umrl. Vdova je morala skrbeti za tri nederastle otroke: Karla, Jožeta (oba že pokojna) in Petra, pozneje je v svoji dobroti posvojila še Viktorja. Okušala je grenkobo koncentracijskega taborišča in cehov vojn. Pa vse to trpljenje je ni omajalo v močni veri. Leta 1950. je prišla s sinovoma in vnuki v Avstralijo z ladjo "Skangum". Najprej je živela nekaj časa v Perth-u, potem v Geelongu (Vic.) in končno dolgo vrsto let pri sinu Petru v Enfield-u (Sydney), kjer je tudi končala tek zemeljskega življenja. — Pokojnica se je odlikovala po neomajni veri. Zelo rada je molila za namene sv. Cerkve, posebno za duhovnike, tudi za slovenske (žive in mrtve). Nikoli ni zamudila slovenske službe božje, če je le imela prevoz. Tudi pri

Pokojna
**JOŽEFA
BERGINČE**
z vnukinjo
Kristino

obhajilni mizi smo jo redno opazili. Bila je preprosta žena, vsa v garanju in skrbi za svojo družino, svoje delo pa je redno podpirala z molitvijo. Posebno zadnja leta, ko ni mogla telesno več delati, je bila vsa predana Bogu, s katerim se je neprestano pogovarjala v molitvi. Lahko bi rekli, da je imala modrost svetnikov. Zadnja leta jo je Bog preskušal z boleznijo. To je bil težak križ zanjo in za domače, ki so ji res lepo stregli. Toda to je bil za vse prizadete bogat vir blagoslova na zemlji in zasluženja v nebesih.

Slovenska pogrebna sv. maša za pokojnico je bila opravljena v ponedeljek 18. novembra v cerkvi sv. Jožefa v Enfield-u. Nato smo jo položili k večnemu počitku na Rookwood pokopališču, kjer čaka blaženega

MARIJA MILENA PLETESKI nujno prosi svojega očeta **MILANA**, naj se ji javi (naslov lahko dobi pri **MISLIH**). Kdor Milana pozna, naj ga prosim opozori na ta oglas!

vstajenja. Na pokojnici so se izpolnile besede Razodetja sv. Janeza, rekoč: **Jaz, Janez, sem slišal glas iz nebes, ki je govoril: "Zapiši: Blagor mrtvim, ki bodo poslej umrli v Gospodu. Da, govori Duh, spočijejo naj se od svojega truda, zakaj njih dela gredo z njimi".** — Sorodnikom pokojnice naše iskreno sožalje! Spomnimo se je v molitvi! R.I.P.

P. Valerijan

Z Vseh Vetrov

"PRAVITE, da je potrebna javna preiskava o Stalinovih zločinih. Da, toda potrebna je tudi javna pokora. Kako se je moglo zgoditi, kako se je začelo? Vsi smo krivi, vsi smo grešili zoper Svetega Duha. Zatajili smo Kristusa, začetnika ljubezni in svobode, in smo molili žival! Vsi smo zemlja, na kateri so pognali cvetovi stalinizma. Morda bo prišel dan, ko bomo izpričali svojo pokoro s tem, da bomo zgradili svetišče v spomin mučencem dvajsetega stoletja..." Tako je med drugim pisal moskovski duhovnik Sergij Želudkov znanemu ruskemu borcu za pravice Saharovu.

Za kak spomenik žrtvam stalinizma verjetno še dolgo ne bo dane prilike. Je pa zato Solženicinova knjiga "Otočje Gulag" ne le spomenik, ampak tudi velikodušno dejanje spokornosti v imenu ruskega zatiranega ljudstva. Iz nje diha nova vest, duhovno prebujenje Rusije.

SVETOVNA KONFERENCA ZA PREHRANO je potekala v Rimu od 7. do 16. novembra, na kateri so se zbrali in govorili strokovnjaki iz vsega sveta. Poudarili so dejstvo, da je 500 milijonov ljudi na svetu podhranjenih, med njimi 200 milijonov otrok. Delegati na konferenci res niso mogli delati obljub pomoči svojih držav, njihov namen pa je bil jasen: **spomniti dežele obilja na njihovo odgovornost**. Fr. Henri de Riedmatten je poudaril nauk Cerkve, ki obenem soupada z naravnim pravom: "Nihče nima pravice držati le za svojo uporabo tega, kar je preko mere njegove lastne potrebe, medtem ko drugi nimajo niti najnujnejšega..." Žal so ugotovili, da imajo mnoge razvite dežele dosti virov hrane, pa premalo politične volje reševati svet v krizi naslednjih desetih let. Mnogi ne verjamejo, da se svet bliža lakoti in se jim zdi, da so napovedi precej povečane. Rev. Alan Booth, direktor organizacije Krščanska pomoč, je na kongresu izjavil: "V teku naslednjih dvanajstih mesecev bomo videli jasne znake, da svetu obupno

primanjkuje hrane. Za nas bo to pomenilo zvišanje cen. Za desetine milijonov drugod po svetu bo pomenilo smrt. Svetovna katastrofa nam grozi v danes še neizmerljivi obliki..."

Svetovna ekonomija gre čudno pot. Morda bo res prišel čas, ko bomo mislili na kose kruha, ki jih danes mnogi mečejo v smeti. In žal bo mnogim, a prepozno, da danes zapirajo srca in mislijo v obilju le nase, ko bo morda prišel čas, da bodo sami potrebni pomoči...

MONS. DR. JOŽE JAGODIC je umrl 16. septembra v Lienzu na Vzhodnem Tirolskem. Njegova leta (dočakal je starost 75 let) niso dopustila kljub skrbni negi zdravnikov, da bi premostil posledice možganske kapi. Pokojni rojak je bil rojen na Visokem nad Kranjem. Kot duhovnik je postal tajnik ljubljanskega škofa Jegliča, nato pa kancler. To službo je obdržal tudi pod škofom Gregorijem Rožmanom. Leta 1945 se je z mnogimi drugimi umaknil v Avstrijo in bil kmalu imenovan v Rimu za narodnega delegata papeške misije za begunce in preseljene osebe v Avstriji in Nemčiji. Obiskoval je taborišča, urejal dušnopastirstvo, birmoval in vršil svojo odgovorno službo, dokler se niso izpraznila taborišča in so ljudje odšli preko morij v nove dežele. Sam je ostal na Tirolskem in bil zadnjih enajst let župnik v Leisachu v Pustriški dolini.

Dr. Jože Jagodic je pred leti napisal življenjepis škofa Jegliča. Pri Mohorjevi v Celovcu so prav zdaj v tisku njegovi spomini, ki jih je zaključil malo pred smrtjo.

Naj mu bo Gospod plačnik za vse, kar je dobrega storil v življenju!

GALLUS, koroški pevski zbor, je imel letos zelo lepo uspelo turnejo po Severni Ameriki. Povsod so bili pevci med rojaki hvaležno sprejeti, saj so prinesli slovensko pesem in s svojimi odličnimi nastopi zares

razgibali slovenske naseljence. Pevski zbor je ustanovil pred leti pokojni salezijanec dr. Cigan, danes je njegov pevovodja prof. Joško Kovačič.

Iz poročil je razvidno, da Sloveniji Gallusova turneja ni bila nič kaj povoljna. So pač avstrijski državljani in jih ne morejo porabiti za svoje propagandiste, kakor svoje zборе in ansamble, ki jih v okrilju Matice pošiljajo po svetu. Gallus je nastopal ob slovenski narodni zastavi; zapel je ob priliki koncerta v Lemontu tudi nekaj pesmi na grobu svojega koroskega rojaka škofa Gregorija Rožmana; ni mu bilo treba paziti, kaj in s kom bodo člani zbora govorili...

No, da so le rojakom v zdomstvu prinesli domačo pesem in jih razveselili s svojimi nastopi, pa so izvršili svoje lepo poslanstvo. S čistimi nameni, ki več veljajo, kot pa kup lepih besed o ljubezni domovine, izrabljene le za kulise.

METROPOLIT ANTONIJ, eksarh prevoslavnih Rusov v Zahodni Evropi, ki živi v Londonu, je nedavno odstopil "iz zdravstvenih razlogov". Zanimivo je pri tem dejstvo, da se je malo pred odstopom javno zavzel za pisatelja Aleksandra Solženicina. Zdaj je Moskva določila na njegovo mesto metropolita Nikodima, ki je doslej vodil leningradsko-novgorodsko škofijo.

O **"ZIVIH KOSILNICAH"** smo brali to leto v nemških listih. Kar 600 ovac so na Baden-Württembergem vzeli v državno službo. Pa ne zaradi volne ali mleka in sira, ampak zato, da bi čreda popasla strma pobočja na Schwarzwald. Kosilnica tem pobočjem ne more blizu in površina 50.000 hektarov bi se sicer spremenila v propadajočo divjino. Tako so strokovnjaki dobili idejo, da bi lahko storile ovce, kar kosilnici ni mogoče. Ker je zaradi padavin na Schwarzwald precej vlage, nameravajo izvedenci s križanjem planinske ovce in ravninske merino-pasme dobiti odpornejše ovce in res pripravne za zadano nalogo.

Res zanimivo! Toliko govorimo o tehniki, ki zna vse, končno pa se le vrnemo k naravi, naj sama ureja sebe. Takih primerov kapitulacije moderne tehnike je zadnji čas že kar precej.

MELBOURNSKI SLOVENC!

Kadar potrebujete **TAXI TRUCK**

Kličite čez dan: 311 6366

RAPID TRANSPORT SERVICES PTY. LTD.

(vprašajte za Maksa Hartmana!)

Ob večernih urah

kličite Maksovo številko doma: 850 4090

DRUŽINA MAKSA HARTMAN

želi vsem znancem in prijateljem

VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO!

AMERIŠKA IDRJA je prišla na dražbo in jo je dobil trgovec nepremičnin iz Los Angelesa za 300.000 dolarjev. Obsega naselje z 48 hišami, prodajalno in rudnikom živega srebra, ima pa jo zemljevid Kalifornije. Rudnik je vrsto let sodil k desetim največjim rudnikom živega srebra na svetu. Ko so rudo odkrili, so kraj imenovali po naši Idriji, ki je svetovnoznana prav po živem srebru. Ko se je proti koncu šestdesetih let živo srebro pocenilo, so varuhi okolja prodrli z zahtevo, naj se rudnik ameriške Idrije začasno zapre. Naselje je izumrlo in danes sta v njem le dva samotarja. Novi lastnik je napravil kupčijo za neko finančno skupino, ki namerava obnoviti opuščeni rudnik. Če bo tako, bo ameriška Idrija spet oživila. Vsekakor ji želimo uspeha, že zaradi njenega slovenskega imena...

SLABO LETO 1975 nam obeta Mr. Hawke. Že večkrat, je zadnji čas zatrdil, da bomo v tem letu dočakali najslabšo dobo od druge svetovne vojne, tako ekonomsko, kot socialno in politično. Demokratski kapitalizem bo v hudih težavah. Pritisk s skrajne desnice kot s skrajne leve bo dosegel razsežnost, ki je nismo poznali prav od časa vojne...

Sices ni treba biti nikak prerok za vse te napovedi. Vsakdo, ki malo misli, bi lahko povedal isto. Avstralija drvi z ostalim svetom v čudno negotovost. Mr. Hawke vse to še bolj vidi kot drugi, saj s svojimi unijami pri tem kaosu že dolgo temeljito pomaga...

Nameravate potovati skozi Italijo in obiskati RIM?

V RIMU sta Vam po zmernih cenah na razpolago dva slovenska hotela:

Hotel BLED

IN

Hotel DANIELA

Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00184 — ROMA (Tel. 777102 in 7579941)

Via L. Luzzatti, 31

00185 — ROMA (Tel. 750587 in 771051)

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost: 85 sob, 150 ležišč. Vse sobe imajo lastno kopalnico, telefon in ostale moderne udobnosti. Postreženi boste v novi slovenski restavraciji. Osebe je pretežno slovensko. Počutili se boste res domače.

DOBRODOSLI!

KOTIČEK NAŠIH MALIH

ČASTITLJIVI KOLEDNIKI

STARO ŠEGO HRANIMO,
NOVO LETO ZNANIMO;
MLADI BOŽIČ IN MARIJA
BODI NAŠA TOVARIŠIJA:
DANI SO OBETI NAM,
ZLATA ZVEZDA SVETI NAM,
NJENE SE DRŽIMO POTI,
DA NAS ZABLODA NE ZALOTI
STAREGA PRISMODEŽA
KRUTEŽA HERODEŽA.

OTON ŽUPANČIČ

Za konec letnika sem obljubil nagrado za najboljši opis slike pri naslovu KOTIČKA. Med trinajstimi spisi sem izbral kot najboljšega tegale:

NA SLIKI sem jaz, moja sestra Anica, ter brata Jožek in Mihec. Gledamo pa zemljevid AFRIKE, ki je zelo zanimiva dežela. Tam žive naši črni bratci in sestrice. Mnogi po svetu jih ne marajo samo zato, ker imajo črno kožo in so revni. Mi pa jih imamo vsi radi. O njih nam pripoveduje mama, ki bere v MISLIH članke o naših afriških misijonarjih in njihovem delu med črnimi bratci. Vsak izmed nas ima šparovček in marsikdaj se odpovemo sladoledu in sladkorčkom, da je šparovček hitreje težji. Od časa do časa jih izpraznimo: kdor je nabral največ, dobi od mame nagrado. Naš nabrani denar pa mamica pošlje za afriške misijone. Če bi se veliko otrok tako zanimalo za Afriko — koliko bi lahko pomagali našim črnim bratcem in sesticam! — Johnny Malnar, 11 let, Mildura, Vic.

Čestitke Johnny! Nagrada je tvoja! — Striček.

Popravek moram objaviti. Na sliki treh melbournskih muzikantov v zadnji številki sem desnemu FRANKU (z očali) po pomoti zamenjal priimek. Je iz GOMBAČEVE družine, ki živi v Springvale. Upam, da mi bo Frank oprostil. Napačna informacija na očetovski proslavi me je pripeljala do neljube pomote. Striček.

DRAGI OTROCI!

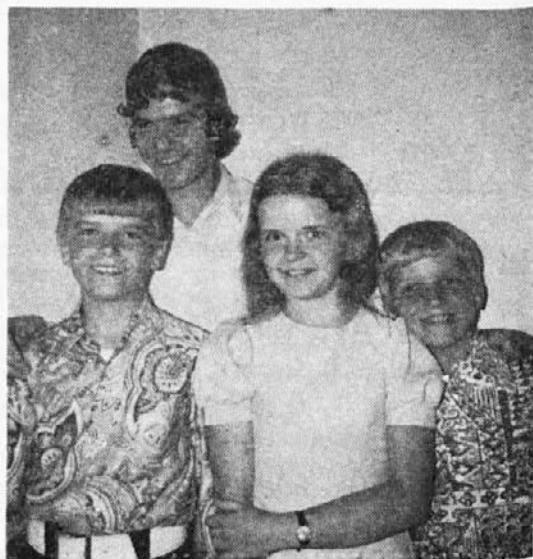
Danes bi vam rad predstavil kar štiri nadebudne otroke naše verne in spoštovane družine Antona in Anice KONDA, North Strathfield (Sydney). Na sliki so od leve na desno: MARKO (11 let), MARTIN (15

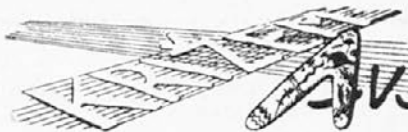
let), MICI (14 let) in ANDREJ (9 let). Vsi štirje so rojeni v Sydneyu. Njihova osnovna šola je bila na župniji Matere božje, Concord, a tam je zdaj samo še Andrejček. Martin in Marko obiskujeta Christian Brothers College v Burwoodu, Mici pa hodi v Rosebank katoliško srednjo šolo, Five Dock. Vsi štirje govorijo gladko slovensko. K temu jim veliko pomaga to, da Kondovi doma govorijo le "po naše". In pa: pred šestimi leti so bili otroci z mamo v Sloveniji na daljših počitnicah. Največ so se mudili v Lokvici pri Metliki, kjer je rojstni kraj njihovega očeta, in pa v Kamni in Vini gori pri Trebnjem, od koder je doma mama. Takrat so videli tudi prvič in zadnjič sneg.

Kondovi otroci radi nastopajo z deklamacijami ter glasbenimi in pevskeimi točkami na cerkvenih in narodnih prireditvah. Za take prilike s ponosom oblečejo narodne noše. Vsi trije fantje so tudi mašni strežniki svoje fare, pa tudi v slovenski cerkvi sv. Rafaela. Martin je vrhu tega še harmonikaš in vodja ansambla "MINISTRANTI", ki je nastal iz njihove pobude in so mu tudi sami dali ime. Marko igra saksofon. Andrej pa bobne. Poleg njih so v orkestru še Henri Stariha (trombon), Marko Stariha (pozavna) in Franc Mramor (klarinet), v zadnjem času pa se jim je pridružila še "ministrantka", vokalistka Irena Kužnik.

Da ne bo zamere, moram povedati, da tudi Mici ni kar tako. Zelo rada šiva in pred nekaj tedni se je postavila z obleko, ki je bila njeno delo. Tudi kuha in peče rada.

Kondovi družini res lahko iz srca čestitamo.

Avstralske Slovenije

MELBOURNE, Vic. — Ne bi bilo prav, da bi šla novica mimo, posebno še v našem času, ko bi radi zakonu in družini tako zmanjšali pomen in vrednost. In vendar: kljub mnogim slabim zgledom tudi med nami — žal jih je vedno več — je še vedno veliko družin, ki so nam vsem v ponos, mlajšim parom pa v zgled. Z to je prav, da zapišemo: V srebru sta se zasvetila med melbournskimi Slovenci znana zakonca **MATIJA CIMERMAN** in **MARIJA r. KOSI**. Dne 13. novembra je poteklo 25 let, kar sta si obljubila zakonsko zvestobo tam pri Sv. Tomažu pri Ormožu. Zakonska vez drži še prav tako močno, kakor je takrat, in prepričani smo, da bo držala tudi naslednja leta zlatemu jubileju naproti.

Cimermanovi so dospeli v Avstralijo leta 1957 preko Avstrije. Najprej so živeli na farmi blizu Wangaratta, nato so se preselili v Melbourne in si postavili domček v Springvale. Ob vsaki priliki so pokazali, da so nardnozavedna in verna družina — prav zato so spoštovani pri vseh. Matija je rad prihajal na pomoč, ko smo zidali slovensko cerkev, pa tudi še zdaj rad priskoči, če je treba kaj pomagati tako Baragovemu domu kakor Slomškovega domu naših sester. Zelo je delaven tudi pri PLANICI, kjer to leto v odboru vrši službo blagajnika. Že vsa leta v Avstraliji prihajajo v Cimermanovo družino tudi naše MISLI.

Ob srebrni poroki izrekamo jubilentoma naše iskrene čestitke ter jima želimo, da bi v zdravju in sreči dočakala tudi zlati jubilej skupnega zakonskega življenja. Bog Vaju živi! — Poročevalec.

CANBERRA, A.C.T. — Ne bi rad, da bi kdo bralcev rekel: Maček pa topot dreto vleče... Zato sem se spet oglašil, bom pa skušal biti kratek.

Dne 3. novembra smo imeli občni zbor našega canberrskega Slovenskega društva. Prišel se je nekaj minut po napovedanem času, saj ta stara slovenska navada se ne sme kršiti. Uvodne besede je spregovoril in dodal svoje poročilo tedanji predsednik Cvetko Falež, sledila sta mu tajnik in blagajnik. Vsa poročila so bila enoglasno sprejeta. Ker smo prišli na občni zbor brez vsake liste, je bilo precej kočljivo delo razsodnikov, ki so lovili kandidate za novi odbor. Po dolgem iskanju in nagovarjanju se jim je vendar posrečilo sestaviti imenik kandidatov, ki smo jih nato s tajnimi volitvami izbirali v novi odbor. Izvoljeni so bili sledeči člani: Polde Bajt (predsednik), Albin Grmek (podpredsednik), ga. Jožica Penca (tajnica), ga. Zinka Černe (podtajnica), Ivan Savle (blagajnik), Cvetko Falež ml. (podblagajnik). Odbor-

niki: Frank Čulek, John Falež, Jože Maček, Janez Penca, Miro Penca, Martin Rušnik, Jaka Rejec, Miha Valenci, ga. Slavica Alispalič in Stanko Ozimič.

Cvetko Falež se je za to leto odpovedal vsakemu delovanju v odboru. Vzrok je utrujenost, saj v zadnjih letih res ni Slovenca v Canberri, ki bi ga v marljivosti mogel zasedniti. Iz srca mu želimo potrební počitek. Bo pa gotovo tudi novemu odboru dobrodošel z nasveti, katerih mu ne manjka.

Končno bi rad povedal bralcem MISLI, da je novembrski številki uredniški škrat pošteno zagodel. Pri osmrtnici za mojim očetom se je namesto očetove pojavila slika mojega strica, tudi že pokojnega. Verjetno mu je oče v svoji skromnosti odstopil mesto. Nič zato, naj oba počivata v božjem miru! —

Joža Maček.

Prav, da si se ogleda slike, dragi Joža. A mi navadni zemljani "beremo" slike od leve na desno. Ker sta bila oba na sliki in si Ti zadaj omenil najprej očeta, potem šele strica, sem pač vzel za tisk

STE ZAVAROVANI ZA SLUČAJ BOLEZNI?

Za ZDRAVNIŠKO in BOLNIŠKO ZAVAROVANJE
(Medical and Hospital Benefits)

in po želji tudi za

ŽIVLJENJSKO (Life Insurance)
Vam je na razpolago

HIBERNIAN SOCIETY

Družba je registrirana pod Friendly Societies Act of Victoria kot podporna katoliška organizacija, ki ne išče dobička. Je od oblasti priznana po National Health Act in morejo člani prejeti tudi vse vladne dodatke (Commonwealth Government Hospital and Medical Subsidies).

V Melbourne morete izpolniti prijavnico in plačevati tromesečne obroke v slovenski duhovniški pisarni. Tudi v Sydneyu Vam more dati vse informacije slovenski duhovnik.

**299 La Trobe Street,
MELBOURNE, Vic. 3000
Tel. 67-7345**

PHOTO STUDIO VARDAR

108 GERTRUDE STREET, FITZROY

MELBOURNE, VIC.

(blizu je Exhibition Building)

TELEFON: 41-5978 — DOMA: 44-6733

IZDELUJE:

prvorazredne fotografije vseh vrst,
svatbene, družinske, razne.

Preslikava in povečuje fotografije, črno-
bele in barvne.

**POSOJA BREZPLAČNO SVATBENA
OBLAČILA.**

Pri nas dobite lahko tudi poročne vence
in cvetje ter ostale poročne potrebščine.

Odprto vsak dan, tudi ob sobotah in
nedeljah od 9—6.

Po sedmi uri zvečer se glede svatb dogovorite po telefonu: 44-6733.

PAUL NIKOLICH

osebo na levi. No, če mi Ti ne zameriš, mi gotovo
tudi oče ne bo. — Urednik.

CLAREMONT, TAS. — Zopet se moram javiti
s sporočilom o smrtnem primeru med nami v Tasma-
niji. Iz časopisov smo zvedeli, da je dne 1. novembra
na svojem domu v New Townu nenadoma preminul
FRANC ZAGODA. Doma je bil iz Hotedršice pri
Logatcu, kjer je bil rojen 1. marca 1913. Maša
zadušnica je bila na torek 5. novembra popoldne
v cerkvi Srca Jezusovega v New Townu, nato je
sledil pogreb na pokopališče Cornelian Bay. Pokojni
zapušča ženo Lotte in sina Janeza.

Kot ob prejšnjem primeru moram napisati tudi
zdaj, da nam je bil pokojni rojak popolnoma neznan.
Šele iz časopisa smo zvedeli za njegovo ime in smrt
ter imeli tako priliko, da smo se vsaj udeležili pogreba
in mu položili na grob venec s slovenskim trakom.

MELBOURNSKI ROJAKI

Potrebuje morda priznanega **TOLMAČA** za
sodišče ali kako drugo važno zadevo?

Obrnite se z zaupanjem
na rojakinjo **JEAN SLUGA!**

**48 SMITH STREET
ALPHINGTON, Vic., 3078**

**Telefon:
49-4748
41-6391**

Bog ve, koliko rojakov je še raztresenih po Tasma-
niji, živih in že mrtvih, da ne vemo drug za drugega.
Kako lepo in prav bi bilo, da bi se poznali in si
pomagali v življenju; pa se najdemo šele ob pogrebu...
Lep dokaz, kako potrebna je povezava preko našega
Društva, ki naj nas med seboj zbliža.

Pokojnemu rojaku naj bo lahka tasmanska zemlja
in Bog naj mu da svoj mir! Njegovi družini tukaj in
sorodnikom doma pa naše globoko sožalje!

Drugače je med nami vse ponavadi. Patrov obisk
15. decembra bo zopet dobrodošel. Škoda, da ne bo
mogel priti teden preje, ko bomo imeli v Hobartu
Slovenci družinski večer. No, bomo pa na večeru
objavili njegov prihod, da nas bo več pri slovenski
maši.

Naj za konec povem, da je družina Alojza Cehta
iz Launcestonu dobila sinka in ji izrekamo iskrene
čestitke! Nam vsem poznano gospo Ano Prelec so pa
na hitro odpeljali v bolnišnico, kjer je bila takoj
operirana. Vsi ji želimo, da bi čimprej spet ozdravela
in bila spet vesela med nami.

Lepe pozdrave vsem bralcem! — **Pavel Vatovec.**

CANBERRA, A.C.T. — Oktobrska številka našega
canberrskega društvenega glasila je prinesla žalostno
vest, da smo zopet izgubili enega izmed svoje srede:
v morju se je utopil **JOŽE DESKAR**. Skupaj s pri-
jateljem je lovil ribe in ni opazil velikega vala, ki
ga je pobral s skale in potisnil v prerani grob.

Pokojni Jože je bil zaposlen kot mesar pri Vicky's Butchery v Queanbeyanu. Bil je šele 29 let star in zapušča ženo Ivanko ter devet mesecev starega sinčka.

Jože je bil član canberrskega Slovenskega društva in je s svojo ženo rad zahajal v Slovenski dom. Članstvo je začelo akcijo nabiranja prostovoljnih prispevkov, da vdovi Ivanki in materi brez očeta vsaj malo pomagajo kriti stroške pogreba in premostiti težave prvih tednov po tako nenadni izgubi. Saj mlada družina nima v Avstraliji nobenega svojih sorodnikov.

Iskreno sožalje družini ob boleči izgubi!

Poročevalec.

MED FILMSKO PREDSTAVO. — "Gospodična, odkrijte se vendar, lepo prosim! Tri dolarje sem dal za vstopnico, zdaj pa nič ne vidim zaradi vašega klobuka."

"Kaj pa naj jaz rečem, gospod? Za klobuk sem dala petindvajset dolarjev, zdaj naj ga pa snamem, da ga nihče ne bo videl!?"

"Zdravnik mi je predpisal praške za moža, da bi ga odvadila pijače. Dejal je, naj mu jih tajno pri-mešam kavi."

"In se je odvadil piti?"

"Kave ne pije več..."

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

STANISLAV FRANK

74 Rosewater Terrace, OTTOWAY, S. A. 5013

LICENSED LAND AGENT:

Posreduje pri nakupu in prodaji zemljišč in hiš.

DARILNE POŠILJKE v Jugoslavijo posreduje redno in po zmerni ceni.

SERVICE ZA LISTINE: napravi vam razne dokumente, pooblastila, testamente itd.

ROJAKI! S polnim zaupanjem se obračajte na nas v teh zadevah!

TEL. 47-2363

TEL. 47-2363

SYDNEYČANI!

Kadar imate krstitev, svadbo, obletnice, družinski praznik... in potrebujete godbo, se obrnite na:

"ŠERNEKOV TRIO"

ki ga sestavljajo: Štefan Šernek ml. (harmonika), Stanko Štanfel (kitara in klarinet) in Mirko Lalić (bobni). Dogovorite se s Štefanom:

Tel: 521 2671.

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES PTY. LTD.

182 NORTON STREET, LEICHHARDT, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS —

INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom

V. FERFOLJA (LASTNIK)

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff Companies".

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds).

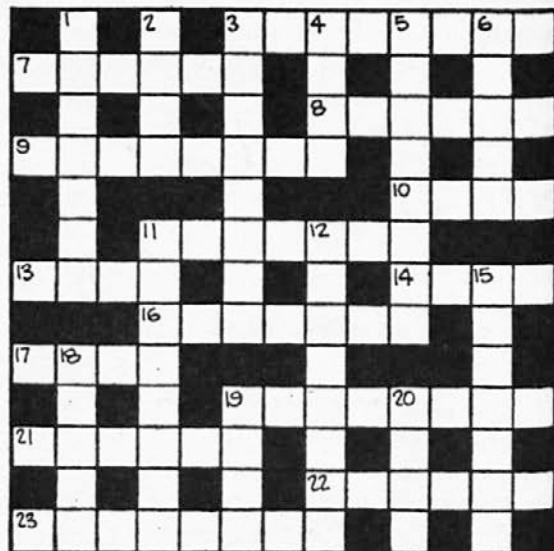
TELEFON: SYDNEY 560-4766

KRIŽANKA

Vodoravno: 3. kmalu ga bomo praznovali; 7. doma smo se v tem mesecu mastili z njimi; 8. odsopiha, odide z naglico; 9. slovensko ime za mesec november; 10. tuja beseda za božič (franc.); 11. zasnežiti, s snegom pokriti; 13. ni življenja brez nje; 14. cunja, zelo ponošena obleka; 16. pomendra, pohodi s silo; 17. doživi uspeh, zmaga; 19. mestece, ki nam je v mislih o božiču; 21. pijača olimpijskih bogov; 22. bajeslovni letalec; 23. po stari navadi doma v teh dneh obiskuje hiše.

Navpično: 1. posebno razpoloženje teh dni; 2. domača beseda za krčmarja, gostilničarja; 3. neumnost; 4. vsaka stavba ga ima, sicer ne moreš noter; 5. papirnat denar nosimo v njej; 6. važni deli pisalnega stroja; 11. del roke; 12. spremljevalec na potovanju; 15. oseba, ki je in pije čez mero; 18. prihodnje leto bomo tako imenovali; 19. lepo zveneča zlitina; 20. več kot samo sličen.

Rešitve pošljite najkasneje do 1. januarja na uredništvo!

REŠITEV NOVEMBRSKÉ UGANKE:

Kdor je vprašal dimnike, kaj pod sliko nametane črke povedo, če so pravilno zložene, je dobil iz njih tale stavek: **NAŠ KRUH JE ČRN!** Začneš s črko pod najvišjim dimnikom in ji dodajaš ostale po velikosti dimnikov do najmanjšega, pa še enkrat v istem redu:

Pa zdaj poskusi, če prej nisi znal; boš videl, kako je "lahko". Šmentani dimniki, kaj?!

Uganko so pravilno rešili: Terezija Kordish, sestre Silvestra, Marija in Pavla, Anton Šajn, s. Ema, Gregor J. Maček, Jože Grilj in Stanka Planinšek.

Izžrebana je bila Terezija Kordish.

Naročnikom MISLI, vsem, ki se poslužujete moje agencije, vsem svojim številnim prijateljem in znancem želi VESEL BOŽIČ IN SREČNO NOVO LETO

DR. J. KOCE

3 BEATRICE STREET, KEW, VIC. 3101

TELEFON: 86-8076

- Obrnite se na nas, če hočete imeti res pravilne prevode spričeval, delavskih knjižic in sploh vseh dokumentov.
- Ravnajte se po načelu "svoji k svojim", kot to delajo drugi narodi. Zato naročajte važne karte vseh vrst (za letala, ladje itd.) pri nas, saj pri nas ne stane vozna karta niti cent več kot drugje. Sploh se obračajte z zaupanjem na nas po nasvete v kakršni koli zadevi. Naše izkustvo, ki smo ga nabrali tekom več kot 20 let v Avstraliji, Vam bo prišlo prav.
- Darilne pošiljke (pakete) izvršujemo hitro in solidno. Če želite, vam pošljemo cenik.

Zastopnik za N.S.W.

Mr. R. OLIP

65 MONCUR ST.,
WOOLLAHRA, N.S.W.

Tel. 32-4806

Zastopnik za Queensland

Mr. J. PRIMOŽIČ

39 DICKENSON ST.,
CARINA, QLD., 4152

"Gospod doktor, pes me je ugriznil v prst".

"Pa ste ga dezinficirali?"

"Ne. Je ušel . . ."

"Kaj premišljuješ, dragica?"

"O, nič posebnega, res nič posebnega! O tebi sem mislila . . ."

Katehet: "No, Mihec, povej mi, kaj mora človek predvsem storiti, da pride v nebesa?"

Mihec: "Umreti, gospod katehet! . . ."

TISKARNA

POLYPRINT

PTY. LTD.

7a RAILWAY PLACE, RICHMOND, VIC. 3121

TEL. 42-7417

se priporoča melbournskim Slovincem in slovenskim podjetjem za razna večja ali manjša tiskarska dela

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
45 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
HEIDELBERG, Vic.

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudim

**"FRANK'S
AVTO ŠOLA"**

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST, 2160
N.S.W.

TELEFON: 72-1983

VAŠA DOMAČA TURISTIČNA AGENCIJA

**SLOVENIJA
TRAVEL CENTRE**

Rešujemo vse potovalne probleme za obisk domovine ali drugih delov sveta.

Z nami se morete pogovoriti v domačem jeziku glede raznih potovalnih informacij, glede rezervacij, potnih listov in viz. Obrnite se na nas po telefonu, pisмено ali z osebnim obiskom naše pisarne. Radi in hitro Vam bomo ustregli.

SLOVENIJA TRAVEL CENTRE
Ivan Gregorich

Cez dan (poleg I. Gregoricha):

Paul Nikolich, Nada Nakova,
72 Smith Street,
Collingwood, 3066, Vic.
Tel. 419-1584 - 419-2163

Po urah:

Ivan Gregorich,
1044 Doncaster Road,
East Doncaster, 3109, Vic.
Tel. 842-1755

TURISTIČNA AGENCIJA

PRIDITE OSEBNO,
TELEFONIRAJTE
ALI PIŠITE:

Theodore Travel Service P/L

66 Oxford St., (Darlinghurst), Sydney, 2010.

33-4385

Tel.: 33-4155, A.H. 32-4806

33-5995

● mi smo uradni zastopniki letalskih in pomorskih družb

● pri nas dobite najcenejše možne vozne karte

*Bavite se izključno z opolnomočeno in registrirano
agencijo, katera objavlja veliki Q za Qantas*

V uradu:

RATKO OLIP

BLACKTOWN

6 Campbell St., Tel. 622-7336, A.H. 32-4806.

PODRUŽNICE:

**SYDNEY
PENRITH**

241 Elizabeth St., Tel. 265-778, 26-5940, A.H. 32-4806

446 High St., Tel. (047) 31-3588, A.H. 32-4806

VAŠA PRVA TURISTIČNA AGENCIJA

*Vam more nuditi odlične ugodnosti in najnižje cene
za vse vrste potovanj, za skupinska potovanja pa še
posebne popuste.*

● Mi urejamo tudi dnevna potovanja v Slovenijo ali katere koli dele sveta!

POSLUŽUJTE SE VAŠE POTNIŠKE AGENCIJE

PUTNIK

72 Smith Street, COLLINGWOOD, Melbourne

POSLUJEMO VSAK DAN, TUDI OB SOBOTAH, OD 9. — 1. URE.

TELEFONI: 419-1584, 419-2163 — Po urah: 44-6733, 842-1755

V uradu: P. Nikolich, Nada Nakova, M. Nikolich in I. Gregorich